

Curierul Adventist

MAI 2017: COPIII CARE CITESC SUNT PĂSĂRI ÎN ZBOR
+ COMITETUL DE BILANȚ AL UNIUNII + LANȚURI, LUMINĂ, LIBERTATE
+ ESTE SUFLETUL NEMURITOR? + LOCUL UNDE SE VINDECĂ SĂRĂCIA
+ CEI TREI ÎNGERI DIN APOCALIPSA + ASEMENEA LUI... NU ARE SFÂRȘIT!

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS



ASEMENEA
Lui...

NU ARE SFÂRȘIT!

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.



3 Editorial

Teodor Huțanu

De șapte ori: rugați-vă!

4 Info – Ziua celor Mici

Florin Bică

Copiii care citesc sunt
păsări în zbor

6 Comitetul de bilanț al Uniunii, Cernica, 19–20 aprilie

Ștefan Tomoiagă

Raportul președintelui

Aurel Neațu

Raportul secretarului

Eduard Călugăru

Raportul trezorerului



12 ASUP – dor de libertate

Dan Brînzan

Evanghelizarea 2017
în penitenciarele din
Oltenia

Vasile Livadaru

Lanțuri, lumină, libertate

14 Dialoguri biblice

Paul Boeru

Este sufletul nemuritor?

19 Lecții din istoria noastră

Beniamin Roșca

Vremea mărturie

20 Creștinism practic

Gili Antea

Locul unde se vindecă
sărăcia



23 Repere ale identității

Florin Lăiu

Cei trei îngeri din
Apocalipsa (4)

29 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

O nouă provocare

30 De la inimă la inimă

Ștefan Tomoiagă

Asemenea Lui... nu are
sfârșit!



„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...”
(Matei 6:33). Rugăciunile
noastre ne vor încuraja să
cooperăm cu Duhul Sfânt
pentru a face o lucrare
specială în inima noastră
și a celorlalți, care va avea
ca rezultat reflectarea mai
puternică a chipului lui
Dumnezeu.



Anul XCIV, MAI 2017. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georget Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725



DE ȘAPTE ORI: RUGAȚI-VĂ!

Pornise numărătoarea inversă spre Golgota. Singurul deplin conștient de grozăvia a ceea ce urma să se întâmple era Domnul și Învățătorul lor: „Să nu vi se tulbure inima...” (Ioan 14:1). Isus își aduna puii sub aripi (Matei 23:37). Lucrurile urmau să o ia la vale: Isus avea să fie prins, condamnat și răstignit, iar ucenicii vor trăi ceasuri dificile.

Nu sunt tulburătoare veștile cu care ne sculăm și ne culcăm? Chiar dacă somnolența s-a instalat în biserică încă de la nașterea ei, la un moment dat tot auzim somația la deșteptare: „Sculați-vă...” (Matei 26:46). Dar cum reacționăm odată treziți? Petru a învățat sabia, iar ceilalți „L-au părăsit și au fugit” (v. 56). Matei recunoaște adevărul, chiar dacă nu este plăcut: exact așa am făcut! De ce? Pentru că am dormit când trebuia să ne rugăm (v. 38).

Tensiunea și pregătirea de război este mai mult decât evidentă în aceste zile. Vremea este mai capricioasă ca oricând. Iar veștile rele curg din multe părți. Nici sufletele noastre, nici chiar bisericile nu sunt scutite de agitație. Faptul că am fost „Asemenea Lui” la evanghelizare merită mângâiat de multe alte neasămănări cu El? Merită să ni se tulbure inima și să nu găsim pace până nu găsim răspunsul.

Ne-am cam obișnuit cu îndemnul la veghere și rugăciune: ținem numaidecât să ne obișnuim și cu reacții nepotrivite și jenante? Oare fără motiv a repetat Mântuitorul de șapte ori în aceeași seară apelul la rugăciune? Evanghelistul Ioan nu trece peste acest detaliu decisiv în confruntarea cu finalul: cap. 14:13,14; 15:7,16; 16:23,24,26.

În umbra crucii, ucenicii pornesc din camera de sus. În aceste zile ale sfârșitului nu putem porni din altă parte: prima urgență este rugăciunea. Nu aceea obișnuită, intrată în ritmul programului. „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13).

Ellen White explică: „Odată cu primirea acestui dar, toate celelalte daruri vor fi ale noastre... iar El este gata să dea fiecărui suflet potrivit cu capacitatea lui de a primi” (YRP 221). Fără îndoială, este vremea să ne trezim, dar, ca să nu ne trezim că reacționăm cum nu trebuie, Mântuitorul ne spune de șapte ori să nu uităm de rugăciune. ■

Teodor Huțanu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

**ÎNDEMN LA
VEGHERE
TEODOR
HUȚANU**



**ESTE VREMEA SĂ
NE TREZIM, DAR, CA
SĂ NU NE TREZIM
CĂ REACȚIONĂM
CUM NU TREBUIE,
MÂNTUITORUL
NE SPUNE DE ȘAPTE
ORI SĂ NU UITĂM
DE RUGĂCIUNE.**

Redeșteptare și Reformă tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

Nu avem timp de pierdut. Nu știm cât de curând se poate încheia timpul nostru de probă. Cel mult, avem doar o scurtă viață aici și nu știm cât de curând săgeata morții ne poate străpunge inimile. Nu știm cât de curând putem fi chemați să părăsim lumea și toate interesele ei. Veșnicia se întinde înaintea noastră. Perdeaua stă să fie ridicată. Câțiva ani doar, foarte scurți, și va ieși porunca pentru toți cei numărați printre vii: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; (...) cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.” (Apocalipsa 22:11)

Suntem noi pregătiți? L-am cunoscut noi pe Dumnezeu, Guvernatorul Cerului, Dătătorul Legii, și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis în lume ca reprezentant al Său? Când lucrarea vieții noastre

Nu avem timp de pierdut

se va fi sfârșit, vom putea spune, așa cum a făcut Hristos, Exemplul nostru: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. (...) Eu am făcut cunoscut Numele Tău” (Ioan 17:4-6).

Îngerii lui Dumnezeu caută să ne distragă atenția de la noi înșine și de la lucrurile pământești. Să nu-i lăsăm să trudească degeaba. Mințile care au fost obișnuite cu o gândire ușuratică trebuie să se schimbe. (...)

Gândurile trebuie să fie ațintite asupra lui Dumnezeu. Să depunem cel mai serios efort pentru a birui tendințele rele ale inimii firești. Eforturile noastre, perseverența și tăgăduirea noastră de sine trebuie să fie direct proporționale cu valoarea infinită a lucrului pe care dorim să-l dobândim. Numai biruind așa cum a biruit Hristos vom câștiga cununa vieții.

(Ellen White, *Adevărata redeșteptare*, pp. 66–67)

COPIII CARE CITESC SUNT PĂSĂRI ÎN ZBOR

Ziua de 22 mai 2017 trebuie marcată în calendar cu un X mare și roșu. Este Ziua celor Mici, adică ocazia perfectă pentru a completa rafturile cu cărți ale copiilor. Ediția din acest an stă sub sloganul „Copiii care citesc sunt păsări în zbor”.

Ediția din 2017 a evenimentului „Ziua celor Mici” (ZCM), organizat de Editura Viață și Sănătate, este una specială, și nu doar pentru că este a V-a, marcând astfel o jumătate de deceniu de întâlniri între copii și cărțile noastre, ci și pentru că este cea mai bogată ediție la capitolul „noutăți editoriale”. Avem 20 de titluri noi pentru această ocazie, iar subiectele sunt dintre cele mai diverse, după cum veți descoperi citind rândurile următoare.

Încep lista recomandărilor cu ceea ce am numit „Trilogia”, respectiv trei cărți de nonficțiune, pe teme educative pentru copii: *Igiena orală pe înțelesul copiilor*, *Învățat cum să înveți!* și *Lecții financiare pentru copii*. Titlurile vorbesc de la sine despre conținut. Menționez doar că fiecare dintre aceste cărți este frumos ilustrată, făcând conținutul și mai atrăgător pentru cititori.

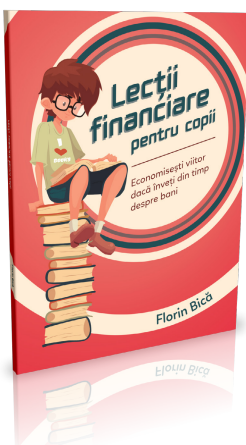
Poezia rămâne permanent în atenția noastră, deoarece credem că acest gen de text le poate aduce multe beneficii copiilor. În acest an, Roxana Lupu revine în atenția publicului cu volumul *Poeziile pădurii*, un minunat prilej de a întoarce privirea copiilor de la monitorul computerului spre creația lui Dumnezeu. Nicicând „științele naturii” n-au fost atât de frumos descoperite copiilor prin text și ilustrație.

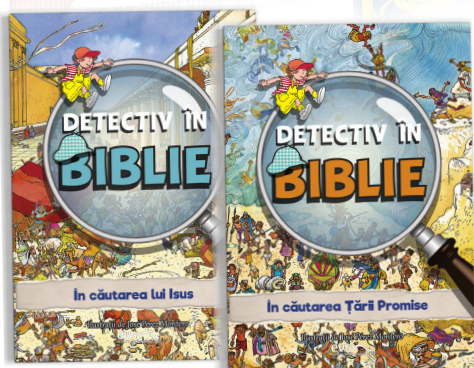
Geanina Constantin îmbogățește biblioteca preșcolarilor cu două materiale nou-nouțe – *Adeluța și lumea nevăzută a îngerilor* (o poveste cu lecții despre îngeri) și *Să învățăm alfabetul cu Burtică!* (ocazie pentru cei mici-mici să descopere poarta către lumea cărții).

Cititorii vor îndrăgi cu siguranță cartea *Amintiri din copilărie*, care adună între paginile ei povestiri scrise de 13 autori diferiți despre întâmplări din perioada de aur a vieții lor. Cartea a beneficiat și de mâna experimentată a ilustratorului Sebastian Băculea.

Dinozaurii. De unde au venit și unde s-au dus? este o frumoasă carte din sfera nonficțiunii, scrisă de dr. Elaine Graham-Kennedy, specialistă în paleontologie, cu mulți ani de experiență în domeniul cercetării fosilelor de dinozauri. Autoarea, creaționistă convinsă, pune la dispoziția copiilor informații verificate cu atenție, făcând o distincție clară între ceea ce este real și sigur, pe de o parte, și ceea ce aparține presupuziției sau fabulației, pe de altă parte.

Căsuța de lângă râu, de Joyce Neal, este o altă noutate editorială, „bunica Joyce” povestindu-le copiilor amintiri din propria copilărie, fără a uita ca, la sfârșitul fiecărei povestiri, să tragă și o mică învățătură care să le rămână cititorilor în minte pentru cât mai mult timp. Și tot în același ton pedagogic se înscrie și volumul de povestiri *Micii administratori ai darurilor lui Dumnezeu*, de Debbonnaire Kovacs, din care copiii vor descoperi cât de important este să fie atenți la modul în care folosesc resursele de care dispun: viață, timp, bani, relații, jucării etc.





Colecția „Biblioteca Junior”, ajunsă la 9 titluri, s-a îmbogățit recent cu volumul *Comoara de pe Dealul cu Lunetă*, de Paul B. Ricchiuti, volum care va face deliciul copiilor care iubesc aventura. Plus că textul este completat de minuoasele ilustrații ale lui Adrian Barbu.

Lista noutăților include mai multe titluri de cărți cu activități pentru copii. În primul rând, *Jocuri biblice pentru copii isteți*, de Alina Chirileanu, pe care dumneavoastră, cititorii revistei

Curierul Adventist, o cunoașteți din rubrica lunară „Pagina copiilor”. Apoi, urmează setul *Detectiv în Biblie* și cele două cărți *Caută și găsește* („Nașterea lui Isus” și „Învierea lui Isus”), acestea din urmă destinate celor mai mici dintre preșcolari.

Bestsellerul lui George Uba, *Batalionul „Pâine coaptă”*, a fost reeditat, fiind din nou la dispoziția publicului care îndrăgește povestirile pline de umor și de tâlc ale cunoscutului autor adventist. Lista noutăților editoriale este completată de peste 60 de titluri, între care numărăm Biblii pentru copii, cărți de colorat, romane, reviste de bandă desenată, materiale educative ș.a.

Să păstrăm în minte frumosul gând: „Copiii care citesc sunt pășări în zbor” și să ne gândim ce aripi le vom oferi de ZCM. ■

Ziua celor Mici va aduce toate aceste cărți la prețuri reduse cu 20%. Oferta completă poate fi consultată pe site-ul Editurii Viață și Sănătate sau în plantele care au fost distribuite în bisericile locale. Pentru cei care doresc să răsfoiască oricare dintre aceste cărți, librăriile Sola Scriptura vor avea ușile larg deschise între orele 9 și 20 în ziua de 22 mai. Comenzile vor fi preluate telefonic (între orele 6 și 24, la numerele +4021 323 00 20 și +40740 10 10 34), prin e-mail (comenzi@viatasisanatate.ro) și pe site-ul www.viatasisanatate.ro.

Florin Bică, redactor pentru copii, Editura Viață și Sănătate.



Copiii care citesc sunt pășări în zbor « **Curierul Adventist** 5



BUCURIA SLUJIRII RODITOARE

„Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui.” (2 Cronici 16:9)

Pentru Domnul Isus, slujirea a fost un imperativ al vieții care, prin atitudine, a devenit un superlativ. Prin campania de evanghelizare *România pentru Hristos 2017*, Dumnezeu ne-a chemat să trăim viața *Asemenea lui Isus*. Motivația Împăratului întregului univers era slujirea și împlinirea misiunii: „Căci Fiul omului nu a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Marcu 10:45).

Trăim cu entuziasm experiența Bisericii Adventiste din România în Anul misionar 2016-2017. Roadele pe care le putem observa confirmă că cel mai eficient mod de a face evanghelizare a fost și încă este manifestarea deplină a lucrării Duhului Sfânt prin implicarea fiecărui membru. Încă o dată s-a dovedit că în familie și în relațiile de prietenie se află catalizatorul unei Evanghelii reale pentru inima oamenilor. Mulți membri și

pastori s-au bucurat de programele organizate, care au dezlănțuit potențialul misionar al bisericii: „În viața noastră pământească de aici, așa limitată de păcat cum este, cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație pot fi găsite în slujire.”¹

Prin inițiativa *Implicarea Totală a Credincioșilor*, peste 70 000 de participanți, dintre care 32 000 vizitatori, au trăit simțământul real al prezenței lui Dumnezeu. Astfel, 1 140 de vorbitori laici și 580 de pastori din România și străinătate și-au imprimat în inimi bucuria slujirii. Au fost organizate 2 003 programe evanghelice în 1 050 de biserici, 660 de case, 209 săli publice și alte locuri. Duhul Domnului să aibă în atenție cele 2 667 persoane care s-au înscris la clasa de botez și alte 2 147 care și-au manifestat

interesul de a păstra legătura cu biserica prin studii biblice sau alte activități.

Ce bucurie să afli că profesori universitari și alți internauți au descoperit un Dumnezeu real pentru ei! „Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Corinteni 10:4). Un bărbat care s-a implicat



Atunci când slujirea este privită cu prețiozitate, ea devine o jertfă bine primită pe care Însuși Duhul Sfânt o sfințește. Cât de mult a prețuit apostolul Pavel aurul slujirii, o podoabă a inimii sale: „Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca neamurile să-I fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt.” (Romani 15:16).

pentru prima dată într-o campanie de evanghelizare mărturisirea că i-a fost greu să facă un apel pentru botez. La sfârșitul predicii, o femeie i-a spus că vrea ca acesta să fie prezent la botezul ei. Harul lui Dumnezeu este puternic și disponibil pentru oricine!

Pasiune versus prejudecată pentru misiune

Când faci ceva cu pasiune, nu te uiți la ceas. Pasiunea, acea stare afectivă deosebit de intensă și durabilă pentru cineva sau pentru ceva², nu poate să rămână ascunsă. Cel cu pasiune va fi înflăcărat, entuziast; va trăi intens, va rosti cu mare convingere ceea ce crede, va fi un împlinitor al îndemnului Scripturii: „În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului!” (Romani 12:11).

Mărturisirea credinței presupune curaj, acțiune și încredere totală în făgăduințele Mântuitorului, „căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui” (2 Cronici 16:9). Prin unele întrebări și prejudecăți, noi tindem să ratăm misiunea: „De ce să facem evanghelizare, căci oricum nu va veni nimeni”. Dacă ne exprimăm îngrijorarea cu privire la prezența la programele evanghelistice în timpul săptămânii, acum avem răspunsul: în zilele de luni, numărul neadvențiștilor la întâlniri a crescut, în timp ce numărul membrilor bisericii a scăzut.

Una dintre cele mai frecvente concepții greșite despre evanghelizare este aceea că reprezintă un eveniment în sine: ceva pentru care biserica se pregătește, aduce la îndeplinire, după care biserica se odihnește. Evanghelizarea este un mod de viață, este procesul care se țese meticolos în atelierul vieții creștine de zi cu zi: „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde” (Evrei 6:11).

„Chemarea de a așeza totul pe altarul slujirii ne este adresată fiecăruia. Nu ni se cere să slujim cum a slujit Elisei, nici nu ni se poruncește să vindem tot ce avem, ci Dumnezeu ne cere să dăm slujirii Sale primul loc în viața noastră. Să nu lăsăm nicio zi să treacă fără să facem ceva pentru înaintarea lucrării Sale pe pământ. Este nevoie de consacrarea vieții și a tuturor intereselor ei. Aceia care se consacră astfel vor auzi și vor asculta chemarea Cerului.”³

Împreună, ne pregătim pentru botezul național din 3 iunie 2017. Continuăm consolidarea interesului sau avem alte puncte importante pe agendă? Membrii începători au nevoie de mult

mai mult decât de un prosop uscat la ieșirea din apa botezului; ei au nevoie să fie ajutați să devină ucenici, să fie integrați în familia bisericii și să fie protejați de atacurile din afară și de necazurile din interiorul bisericii. „Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvârșiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace.” (2 Corinteni 13:11). „Îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.” (Evrei 3:13).

Am descoperit că voia lui Dumnezeu este ca biserica Lui să crească și că acest lucru este posibil prin implicarea fiecărui membru care va primi din puterea Sa. Mulțumesc membrilor, colaboratorilor de la conferințe, colegilor din comitetul local care s-au implicat în campania de evanghelizare *România pentru Hristos 2017*. Să facem ca scânteia aprinsă să ardă pentru a deveni un foc și mai mare!

Fii unul din cei 7 000 – An misionar 2017-2018

Avem nevoie de discernământ spiritual pentru a descoperi, din multitudinea de programe, ce este cu adevărat important acum și aici. „Dacă totul este important, atunci nimic nu este”⁴. O listă lungă de obiective disparate care consumă timp, energie și resurse conduc la mediocritate și eșec. Cea mai mare nevoie a noastră este de o nouă pasiune, de a ne angaja în prezent și a concepe o viziune a viitorului. „Fără viziune... vom începe să umblăm în cercuri” (T. Austin-Sparks), iar viitorul să nu se bazeze pe efort uman, ci pe putere divină.

„Fii unul dintre cei 7 000” va fi invitația adresată membrilor Bisericii Adventiste din România pentru Anul misionar 2017-2018. El, primul misionar, care a strigat după Adam și Eva: „Unde ești?”, te strigă azi pe nume. *Fii unul din cei 7 000* care să nu-și fi plecat genunchiul decât pentru rugăciune. Conduși de valori fundamentale ca: dragostea, unitatea, autenticitatea, putem crede că cele mai bune zile ale bisericii abia acum urmează! ■

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

¹ Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 102.

² *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția 2016.

³ Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 221.

⁴ Paul Brantley, Dan Jackson, Mike Cauley, *Becoming a Mission – Driven Church*, p. 107.

**RAPORTUL
PREȘEDINTELUI
ȘTEFAN
TOMOIAGA**



**CONDUȘI DE VALORI
FUNDAMENTALE
CA: DRAGOSTEA,
UNITATEA,
AUTENTICITATEA,
PUTEM CREDE CĂ CELE
MAI BUNE ZILE ALE
BISERICII ABIA ACUM
URMEAZĂ!**



BISERICA, OBIECTUL GRIJII DIVINE

„Voi vesti îndurările și isprăvile Domnului, potrivit cu tot ceea ce a făcut Domnul pentru noi; voi vesti marea Lui bunătate față de casa lui Israel pe care i-a arătat-o potrivit îndurării Sale și potrivit bogăției dragostei Lui.” (Isaia 63:7)

De fiecare dată când privim spre trecut, descoperim o mulțime de motive pentru a-I aduce laudă lui Dumnezeu, dar, mai mereu, și multe lecții care ne ajută să avem o abordare corectă a prezentului și responsabilă a viitorului, pe termen mediu și lung. E frustrant să avem an de an statistici negative și să fim obligați să constatăm că programele misionare nu au rezultatele dorite. Oricum, rămâne mereu speranța că la anul va fi altfel. Este și motivul, probabil, pentru care de fiecare dată încercăm să aducem ceva nou în misiunea bisericii.

Deși nu sunt încurajatoare, este nota comună a statisticilor din ultimul deceniu, cel puțin sunt folositoare ca oglindă a realității ce ar trebui să determine neliniștea, în sensul bun, constructiv, celor responsabili, începând cu noi, și să determine seriozitate în promovarea programului „Fii unul din cei 7 000”. Este adevărat, sunt aspecte ale statisticii pe care nu le putem controla, cum ar fi numărul de decese sau plecările în străinătate, dar sunt domenii (numărul persoanelor botezate, rămânerea tinerilor în biserică, scăderea vârstei pentru botez și

chiar, de ce nu, numărul excluderilor), ce țin într-o măsură foarte mare de noi, ne aparțin și în care, sub călăuzirea Duhului Sfânt, am putea să facem mai mult. Să-L rugăm deci pe Domnul să ne dea înțelepciune, multă dragoste și spirit de sacrificiu, pentru ca prin lucrarea noastră să răspundem așteptărilor Lui.

Statistica de membri la finalul anului 2016

La finalul anului 2016, constatăm că numărul membrilor bisericii a scăzut cu 948, cu mențiunea că o parte din acest număr poate fi asociată cu implementarea programului EMUNA. Ca număr de persoane botezate, avem cele mai puține botezuri din ultimii 10 ani, chiar dacă adăugăm și intrările prin mărturisire de credință.

Clasificare biserici în funcție de numărul de membri/2016

Vă rog să observați numărul mare de biserici sub 20 de membri, peste 20%, multe dintre ele fiind de fapt grupe care păstrează, în mod nejustificat, statutul de biserică. Cred că acceptarea realității poate fi un început pentru căutarea de soluții potrivite, care să readucă grupele respective pe un trend crescător.



**RAPORTUL
SECRETARULUI
AUREL
NEAȚU**

**AȘA SLABĂ ȘI
NEDESAVÂRȘITĂ
CUM AR PUTEA SĂ
PARĂ, BISERICA ESTE
TOTUȘI SINGURUL
OBIECT ASUPRA
CĂRUIA HRISTOS ÎȘI
ÎNDREAPTĂ ÎN CHIP
DEOSEBIT ATENȚIA SA.**

Conferință	Biserici	Grupe	Total membri început an	INTRĂRI			IEȘIRI				Ajustări +/-	Total membri sfârșit an
				Botez	Vot	Transfer	Transfer	Deces	Excluderi	Ștergere		
Banat	112	41	6 743	210	21	181	272	137	52	79		6 615
Moldova	240	43	12 528	312	18	175	368	319	127	0	+1	12 220
Muntenia	266	64	18 509	314	20	301	297	331	142	72		18 302
Oltenia	205	53	11 075	189	6	107	153	226	51	24		10 923
Transilvania de Nord	129	19	7 674	146	6	55	90	147	63	19	-38	7 524
Transilvania de Sud	152	30	9 304	230	22	140	110	164	65	56		9 301
TOTAL	1 104	250	65 833	1 401	93	959	1 290	1 324	500	250	-37	64 885

Număr membri	Banat	Moldova	Muntenia	Oltenia	Transilvania de Nord	Transilvania de Sud	Total
1-20	28	76	48	55	39	42	288
21-50	44	96	114	92	41	55	442
51-100	25	36	46	35	29	31	202
101-200	8	25	46	19	14	16	128
201-300	5	4	6	4	4	4	27
> 300	2	3	6	2	1	4	18
Total	112	240	266	207	128	152	1 105

Botezuri și mărturisiri de credință/excluderi

	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Bot.+ m.c.	2 235	1 835	1 778	2 283	1 946	1 650	1 594	1 535	1 496	1 536	1 494
Excluderi	746	843	792	665	692	565	523	452	479	344	500

Evoluția ieșirilor 2006–2016

Este îngrijorător trendul ascendent din ultimii ani a tot ceea ce înseamnă ieșiri, indiferent că vorbim de excluderi, decese sau transferul calității de membru.

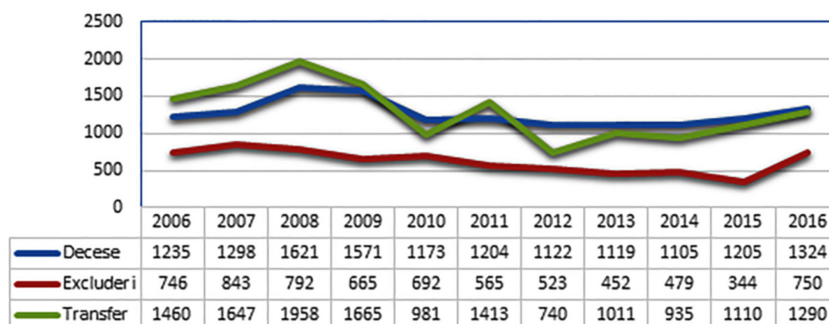
Evoluția intrărilor 2006–2016

Deși este justificat să amintim numărul mare de decese și plecările în străinătate, nu putem să nu observăm scăderea numărului de botezuri din ultimii ani. Este motivul pentru care accentuarea implicării personale, a pastorelor și membrilor este importantă și, cred, una din puținele soluții pe care le avem la dispoziție.

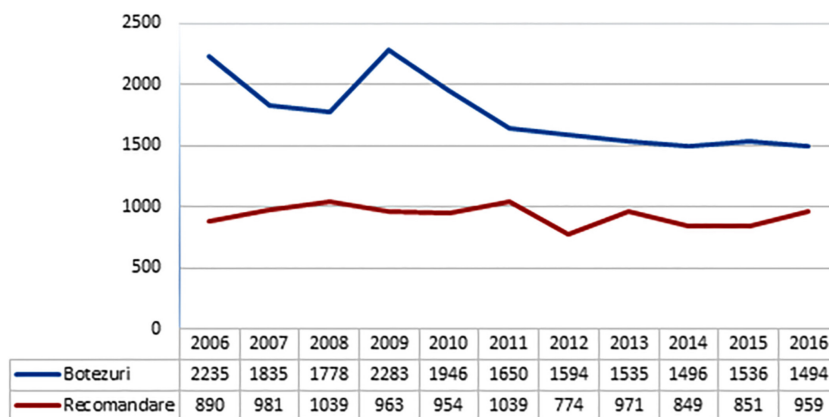
Închei cu un gând inspirat, încurajator și plin de speranță: „Așa slabă și nedesăvârșită cum ar putea să pară, biserica este totuși singurul obiect asupra căruia Hristos Își îndreaptă în chip deosebit atenția. Ea este locul dezvăluirii harului Său, în care El găsește plăcere să-și descopere puterea Sa pentru transformarea inimilor.” (Ellen White, GCDB, 27 februarie 1893). ■

Aurel Neațu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

TREND IEȘIRI 2006–2016



TREND INTRĂRI 2006–2016





„BINE, ROB BUN ȘI CREDINCIOS”

„Încredințează-ți lucrările în mâna Domnului și îți vor izbuti planurile.” (Proverbele 16:3)

Privind acum asupra anului 2016, putem vedea cu recunoștință și bucurie, cum bunul Dumnezeu S-a îndurat din nou de biserica Sa și a revărsat asupra ei belșug de binecuvântări cerești. Cu ajutorul Duhului Său cel Sfânt și prin credincioșia membrilor bisericii, multe din planurile și proiectele stabilite pentru anul precedent și-au găsit împlinirea într-un mod minunat.

Zecimile au crescut, la fel și Darul Școlii de Sabat, Darul de Mulțumire, Darul Sabatului al XIII-lea, Darul Săptămânii de Rugăciune, Darul ADRA, Darul Centrul Media Adventist, Darul pentru Libertate Religioasă și darurile trimise către Diviziune. În tabelul următor este prezentată situația intrărilor la zecimi în anul 2016 în comparație cu anul 2015.

*curs 2016: 4,4908

*rata inflației: -1,50

CONFERINȚA	2016		2016 / 2015	
	Zecime medie/membru/an		Creștere	
	RON	EUR	%	% actualizată
BANAT	1 036	231	110,09%	111,74%
MOLDOVA	1 030	229	110,82%	112,49%
MUNTENIA	1 064	237	111,51%	113,18%
OLTENIA	826	184	108,53%	110,16%
TRANSILVANIA DE NORD	896	200	111,64%	113,32%
TRANSILVANIA DE SUD	1 203	268	115,09%	116,81%
TOTAL	1 015	226	111,41%	113,08%

Creșterea absolută a zecimilor în anul 2016 față de anul 2015 pe total Conferințe este de 6 747 599 lei, iar în procente este de 11,41% (în anul 2015 s-a înregistrat o creștere de 0,43% față de anul 2014). Ținând cont de procentul mediu al inflației, care a fost de -1,5%, este pentru a doua oară după anul 1989 când în țara noastră se înregistrează o inflație negativă (în anul 2015, inflația a fost de -0,60%), zecimea medie actualizată a crescut cu 13,08% în anul 2016 față de 2015 (în anul 2015 am avut o creștere cu 1,03% față de anul 2014).

Zecimea medie pe membru în Uniunea de Conferințe a crescut și a fost de 1 015 lei/an sau 85 lei/lună, și reflectă credincioșia membrilor față de Dumnezeu (în anul 2015, a fost de 898 lei/an și 75 lei/lună, iar în 2014, de 887 lei/an și 74 lei/lună).

La intrările de zecime raportate în valută europeană, se observă o creștere de 1 366 877 euro

în anul 2016 față de anul 2015, cu o fluctuație a cursului valutar de la 4,4450 lei (*curs mediu leu/euro în anul 2015) la 4,4908 lei (*curs mediu leu/euro în anul 2016).

Darul Școlii de Sabat, cel mai important dar mondial, a crescut cu un procent de 8,42% ajungând la suma de 3 002 111 lei. Media pe membru/Sabat la Darul Școlii de Sabat este de 0,97 lei (în anul 2015, media pe membru/Sabat a fost de 0,88 lei). Mult timp, acest dar a rămas la dispoziția Conferințelor și a fost folosit pentru construirea caselor de rugăciune (această înțelegere a fost făcută cu Conferința Generală). Din anul 2012, Darul Școlii de Sabat a început să fie trimis către Conferința Generală pentru a fi folosit în proiectele mondiale de evanghelizare (pentru 2016, suma trimisă a însumat un procent de 70%). Același procentaj s-a trimis și din Darul Sabatului al XIII-lea.

Prezentăm în continuare darurile colectate la nivel de Uniune:

Dar de Mulțumire – 915 013 lei	Dar Libertate Religioasă – 103 953 lei
Dar Săptămâna de Rugăciune – 338 406 lei	Dar Radio Mondial – 125 206 lei
Dar Extinderea Misiunii – 244 098 lei	Dar Educație Creștină – 121 463 lei
Dar Tineret – 100 385 lei	Dar Construcții – 154 893 lei
Dar ADRA – 335 397 lei	Proiecte Speciale – 237 358 lei
Dar Centrul Media Adventist – 358 926 lei	Dar Sabatul al XIII-lea – 264 585 lei
Dar pentru „Ridică-te și umblă” – 155 764 lei	

Darul de mulțumire însumează 915 013 lei (în 2015 a fost 874 316 lei) și reprezintă jertfa recunoștinței. În urma înțelegerii cu Conferința Generală, acest dar a rămas până în anul 2012 la dispoziția Conferințelor, pentru evanghelizare în zone fără prezență adventistă. Din anul 2012, a început să fie și el direcționat către lucrarea mondială de evanghelizare (în 2016, suma trimisă a reprezentat un procent de 70%). Darul pentru educație a rămas la nivelul Conferințelor, pentru susținerea sistemului educațional, împreună cu procentul de 1% din zecime.

Centrul Media Adventist continuă să fie o provocare pentru biserica din țara noastră. Fondurile necesare pentru susținerea lucrării prin Radio și TV sunt foarte mari. Darul pentru Centrul Media Adventist în anul 2016 a fost de 358 926 lei (în anul 2015 a fost de 349 488 lei) în timp ce sumele trimise de Uniune s-au ridicat la 4 882 787 lei.

Un alt domeniu important al lucrării noastre este cel al ajutorării semenilor. Darul ADRA în anul 2016 a fost de 335 397 lei (față de 266 272 lei în 2015). Pe lângă da-

rul ADRA, la nivel național s-a organizat Colecta pentru Inundații, ocazie în care s-au strâns 248 774 lei, și Colecta pentru refugiați, unde s-au strâns 114 236 lei. Rapoartele ADRA prezintă modul în care sunt folosite aceste fonduri. Dorim să apreciem din nou sacrificiul și împreună-simțire de care au dat dovadă membrii din întreaga țară, dar și de peste hotare, prin implicarea lor în diverse proiecte.

Nu putem trece cu vederea Darul pentru Bugetul bisericilor locale în care se găsesc sumele oferite pentru construcția caselor de rugăciune, întreținerea acestora, evanghelizare locală, ajutorarea celor săraci și diverse alte proiecte desfășurate la acest nivel. Pe întreaga țară, acest dar se ridică la suma de 11 760 084 lei.

În tabelul următor, se prezintă situația construcțiilor caselor de rugăciune la nivelul întregii țări:



CONFERINȚE	Inaugurate în 2016	În construcție la sfârșitul anului 2016	Programate pentru a începe construcția în 2017	Programate pentru a fi finalizate în 2017
BANAT	1	11	1	6
MOLDOVA	–	11	–	7
MUNTENIA	2	8	2	2
OLTENIA	4	13	4	6
TRANSILVANIA DE NORD	3	19	1	2
TRANSILVANIA DE SUD	3	9	–	5
TOTAL	13	71	8	28

La sfârșitul anului 2016, aveam 71 de case de rugăciune în construcție, iar numărul celor inaugurate se ridică la 13 în întreaga țară. Pentru anul 2017, se preconizează demararea a 8 proiecte noi de construcție și finalizarea a 28 din cele începute anterior.

Știm că, pe lângă sumele menționate, sunt multe alte contribuții pe care membrii le-au făcut direct în diverse situații și proiecte și nu se află înregistrate în acest raport. Dumnezeu cunoaște însă fiecare implicare și în lucrarea Sa este loc pentru toți credincioșii. Eficiența se măsoară prin credincioșie și prin implicarea Duhului Sfânt.

Rapoartele de revizie la nivelul comunităților au înregistrat puține probleme.

La Comitetul de Buget pentru anul 2016, i-am încredințat Domnului planurile, proiectele, dorințele și nevoile noastre. El a fost alături de noi și recunoștința noastră se îndreaptă către El. Ne-am bucurat de binecuvântările Sale și de sprijinul Său special. De aceea și în continuare ne vom pune încrederea în El și Îi vom da slavă. ■

Eduard Călugăru este trezorerul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

EVANGHELIZAREA 2017

ÎN PENITENCIARELE DIN OLTENIA

Una dintre cele mai mari bucurii ale anului 2017 a fost campania de evanghelizare desfășurată în trei penitenciare din Oltenia. Seria de conferințe din februarie s-a deschis vineri, 10 februarie, în prezența a 60 de persoane închise la Penitenciarul de Maximă Siguranță din Craiova. În mod neobișnuit, prelegerile biblice s-au ținut dimineața, începând cu ora 8:30.

Eram emoționați pentru accesul prezentatorului, dl Bruce Parrish, evanghelist internațional,

ofițer pensionat în cadrul sistemului penitenciar în SUA, însă am primit tot sprijinul necesar din partea conducerii unității de detenție. Împreună cu traducătorul, am susținut prelegerile din seria Apocalipsa Speranței, cu video-proiecție. La un moment dat, cadrele și gardienii chiar ne-au ajutat în setarea co-

respunzătoare a aparatelor. Întâlnirile au continuat două săptămâni la clubul închisorii. Între participanți erau deținuți familiarizați cu programele noastre din Sabat, dar și fețe noi, foste persoane publice, închise pentru fapte de corupție.

„Am fost foarte impresionat de căldura sufletească cu care am fost înconjurat de frații din România și, de asemenea, de interesul audienței cu privire la planul de salvare pregătit pentru omenirea căzută în păcat. A fost o experiență minunată și de neuitat pentru mine. Mulțumesc, România”, a mărturisit Bruce Parrish.

Un program similar s-a desfășurat la penitenciarul din Drobeta-Turnu Severin, unde mai mulți voluntari ai bisericii din oraș au susținut același material, în aceeași perioadă. La Centrul de Detenție pentru Minori și Tineri din Craiova, un grup restrâns de voluntari AMiCUS au avut acces în cele două secții – băieți și fete – timp de șase zile, cu prezentări biblice.

Ne rugăm ca Duhul lui Dumnezeu să se lupte în continuare în acele locuri, iar sufletele atinse de influența cerească să se pregătească pentru împlinirea planului divin în viața lor.

Dan Brînzan, pastor, director SS/LP, Conferința Oltenia



LANȚURI, LUMINĂ, LIBERTATE

Mă numesc Livadaru Vasile și sunt deținut în Penitenciarul Iași, condamnat pentru că am călcat două dintre poruncile divine: a V-a și a VI-a. M-am născut într-o familie de creștini ortodocși, dar care nu au avut o relație cu Dumnezeu și, ca atare, au fost marcați de vicii. La vârsta de șase ani am rămas orfan de mamă, iar în urma acestei situații, tatăl meu vitreg m-a dat la o casă

de copii. Mai aveam trei surori vitrege, dintre care cea mijlocie a cunoscut adevărul biblic și s-a convertit în Biserica Adventistă. Ea a fost cea care s-a îngrijit cumva de copilăria mea și în vacanțe mă lua la ea acasă. În 1975, în prima vacanță petrecută la ea, am avut ocazia să înțeleg că rugăciunea și cântarea făcute dimineața și seara poartă numele de altar. Într-o seară, când sora mea m-a condus

la culcare și mi-a cerut să spun rugăciunea Tatăl nostru, am simțit o rușine imensă pentru că nu știam această rugăciune. „De fapt cine să te învețe”, a gândit ea cu voce tare, „dacă mama și tata erau numai cu băutura în cap?” A doua zi mi-a deschis Biblia și mi-a arătat de unde o pot învăța, iar seara la altar am fost bucuros să rostesc și eu Rugăciunea Domnească.

Viața la Casa de Copii m-a făcut egoist, mincinos, violent și răzvrătit. Dumnezeu și sora mea au luptat mult pentru curățirea sufletului meu. Comunitatea mea de suflet a fost Moinești, unde frații m-au primit cu căldură. Cu deosebită plăcere îmi amintesc de fratele Dinu Stochici sau de sora Elena Pițurlea, față de care copiii aveau o deosebită atracție. Dar eu nu eram decât un tânăr imatur spiritual, căruia Diavolul a continuat să-i dea târcoale cu tentațiile lumii și nu a durat mult până m-am lepădat, ca Petru, ajungând în spatele gratiilor, condamnat la ani grei de închisoare.

L-am acuzat pe Dumnezeu pentru relele din viața mea, mi-am pierdut speranța și m-am abandonat puterii vrăjmașului, care m-a împins spre jocuri de noroc, violență și o viață bazată pe păcat și lipsită de scrupule. Pentru că uneori îmi aminteam de clipele fericite petrecute cu Domnul la biserică, le-am scris câtorva frați din comunitate, dar, din nefericire, nimeni nu mi-a răspuns.

Deși în penitenciare au început să vină voluntarii ASUP (Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare – n.r.), eu am refuzat să ies la întâlnirile lor, dar din celula mea se auzeau cântările cunoscute și nu o dată mi s-au umplut ochii de lacrimi, iar inima era străpunsă de regrete. Orgoliul însă mă ținea pe loc. Într-o zi, un coleg de celulă a primit un colet în care nu erau decât cărți, pe care, dezamăgit, le-a aruncat pe jos. Se așteptase la ceva de mâncare. Am ridicat de jos atunci două cărți, pe care le-am păstrat: *Imnuri creștine* și *Calea către Hristos*. Am răsfoit întâi cartea de imnuri și am regăsit acolo multe versuri cunoscute, care au stârnit emoții și mi-au răscolit amintiri vechi. Apoi am început să citesc *Calea către Hristos* și sufletul meu gol și rece a început să simtă ceva ce nu mai simțise de multă vreme: că Dumnezeu este totuși aproape de mine.

Am hotărât să ies la întâlnirile ASUP, unde am prins iar curaj să mă rog și să cânt. Acum citeam des din Biblie și într-o zi am dat de făgăduința: „Cereți și vi se va da.” Am hotărât să-I cer Domnului să mă scape de toate viciile mele și să mă ajute să-mi pun ordine în viață. Au fost nopți întregi pe care le-am petrecut în rugăciune. Schimbări mari se petreceau în viața mea: temperamentul meu violent s-a potolit, cuvintele murdare au dispărut din vocabularul meu. Când am luat hotărârea să arunc țigările, cafeaua și să renunț la jocurile de noroc, ceilalți deținuți au început să mă trateze cu dispreț, iar eu eram ispitit să le răspund cu aceeași monedă. Lupta nu a fost ușoară și nici scurtă, dar Domnul mi-a dat răbdare, perseverență și, în final, biruință. Mai mult chiar, Dumnezeu mi-a dat prietenia

unor frați care m-au susținut moral, spiritual și material. După toate acestea îmi rămăsese un pas: botezul.

Pe 28 iunie 2013, la Penitenciarul Botoșani a venit și această ocazie. Alături de alți doi colegi am intrat în apa botezului. Am înțeles cu adevărat care este valoarea mea în ochii lui Dumnezeu și care sunt responsabilitățile mele față de El și față de semenii mei. M-am hotărât să stau de partea lui Dumnezeu, să fiu răbdător și să iubesc așa cum m-a iubit El pe mine.

Dacă va fi voia Domnului, în primăvara aceasta, după 26 de ani de detenție, voi păși din nou în libertate și atunci voi avea ocazia să povestesc pe îndelete cum harul divin trece dincolo de zidurile și gratiile închisorilor și eliberează păcătoși ca mine.

Articol scris de **Livadaru Vasile**, membru adventist, persoană privată de libertate.

Textul a fost transcris de **Ovidiu Burbulea**, pastor capelan de penitenciare, Conferința Moldova.



Împreună cu fr. Burbulea Ovidiu, pastor capelan de penitenciare, Moldova



Ocazia botezului, pastor ofician Burlacu Ovidiu



ESTE SUFLETUL NEMURITOR?

OMUL ȘI CELE-
LALTE FIINȚE
CREATE DE
DUMNEZEU NU
AU NEMURIREA
ÎN ELE ÎNSELE, CI
VIAȚA LOR ESTE
DEPENDENTĂ DE
ASCULTAREA SAU
NEASCULTAREA
DE DUMNEZEU,
CARE ESTE SUR-
SA VIEȚII.

Nu există probabil un om care să nu fie interesat de subiectul stării omului în moarte. Interesul acesta face ca teoriile despre starea omului în moarte să diferențieze și să formeze culturi întregi. Pentru unii, comunicarea și respectul față de spiritele morților sunt o parte integrală a vieții, în timp ce pentru alții, omul, când moare, devine pur și simplu materie care se descompune. Pentru unii, ideea existenței omului după moarte aduce speranță, în timp ce pentru alții aceasta înseamnă judecată și groază.

Spre deosebire de celelalte culturi, creștinismul biblic prezintă o alternativă cu totul aparte, o alternativă bazată în întregime pe caracterul lui Dumnezeu și pe personajul central al credinței, Isus Hristos. În creștinism, moartea este „plata păcatului” (Romani 6:23), a neascultării de Dumnezeu și de legile Sale. Ea este definită simplu ca neființă, inexistență (Eclesiastul 9:5,6). Totuși istoria vieții omului nu se încheie cu moartea lui. În harul Său, Dumnezeu îi oferă omului o nouă șansă a vieții: să accepte pe Isus Hristos ca Mântuitor personal și, prin puterea Lui, să trăiască viața hărăzită de la început pentru el, o viață de ascultare, iubire și încredere față de Creatorul său. Isus Hristos plătește cu propria Lui viață vina păcatului omului și omul primește în dar viața veșnică. Astfel, moartea de acum este o inexistență temporară, pentru că ea va fi înlocuită la momentul oportun cu viață veșnică. În felul acesta, creștinismul prezintă atât moartea omului, cât și învierea lui din morți ca ceva cert. Trecerea în neființă a omului este ca un somn fără vise din care omul va fi trezit prin puterea divină la a doua venire în slavă a Domnului Hristos (1 Tesaloniceni 4:17). Înainte de toate însă, va avea loc judecata, care va decide pentru eternitate cine va fi trezit pentru viață veșnică și cine va fi trezit pentru osândă veșnică (Ioan 5:29,30).

Paragraful de mai sus descrie creștinismul conform scrierilor Noului Testament și conform crezului niceean. Trebuie să facem această remarcă pentru că astăzi majoritatea creștinilor par să se fi depărtat mult față de crezul original. Începând cu secolul al IV-lea al erei creștine, creștinii au început să împrumute cu gratuitate concepții străine și contradictorii cu privire la starea omu-

lui în moarte. Așa se face că astăzi, majoritatea credințelor lumii împărtășesc concepția că omul, când moare, spiritul lui continuă să trăiască pentru veșnicie. Unii nuanțează această credință cu noțiunea de chin veșnic al spiritului în flăcările iadului sau cu concepția unei fericite existențe a spiritului în prezența lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți.

Seria aceasta își propune să trateze starea omului în moarte pe baza surselor originale care au stat la baza creștinismului primar (Biblia). Subiectul este tratat în mod simplu, sub forma întrebărilor puse de oameni și a răspunsului oferit de Biblie. Pe alocuri, autorul și-a permis să introducă și câteva note explicative cu nuanță istorică și culturală. În privința structurii, materialul este împărțit în două părți: prima parte pune înaintea cititorilor răspunsul Bibliei la întrebările generale cu privire la starea omului în moarte, în timp ce partea a doua se ocupă de interpretarea puținelor pasaje care par să contrazică învățătura generală a Scripturilor.

PARTEA ÎNTÂI

Întrebările cu privire la starea omului în moarte nu sunt nicidecum noi. Majoritatea scriitorilor Bibliei au fost preocupați de subiectul acesta, iar Sfânta Scriptură ne oferă posibilitatea de a intra în lumea lor și de a face cunoștință cu gândurile și convingerile care le-au modelat viața. Ei au fost oameni ca și noi, oameni cu slăbiciuni și cu lupte personale, oameni care însă s-au lăsat călăuziți de Duhul Sfânt (2 Petru 1:21). Să ascultăm în introducerea acestei monografii cuvintele lui Iov, cu aproximativ 3 500 de ani înainte:

„Dar omul, când moare, rămâne întins; omul, când își dă sufletul, unde mai este?

Cum pier apele din lacuri și cum seacă și se usucă râurile, așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui.

Ah, de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia și de mi-ai răndui o vreme când Ți vei aduce iarăși aminte de mine!

Dacă omul, odată mort, ar putea să mai învieze, așa mai trage nădejde în tot timpul suferințelor

mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc.

Atunci m-ai chema și Ți-aș răspunde, și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale.” (Iov 14:10-15)

Multe din întrebările ridicate de Iov în cartea cu același nume sunt retorice în natura lor. Pentru Iov, ce se întâmplă cu omul când moare este un lucru bine stabilit: el nu mai există, sau este la fel „cum pier apele din lacuri și cum seacă și se usucă râurile”(v. 8). Totuși erau alte întrebări pentru care încă nu avea un răspuns clar. Va fi o înviere a morților? (v. 14). Dacă da, când va avea loc aceasta? (v. 13). Subiectul învierii morților era încă neclar pentru el și se apropia de el cu credință și speranță:

„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.” (Iov 19:25-27)

Iov s-a prins cu tărie de singura soluție posibilă care reprezenta corect caracterul lui Dumnezeu: învierea morților. Numai în felul acesta dreptatea și iubirea care-L caracterizează pe Dumnezeu puteau să fie văzute lucrând împreună. Pentru el însă, aceasta era o problemă de credință. Nimeni nu înviase din morți până atunci și el se lupta cu gândul că de fapt nimeni nu va învia vreodată. Dar el Îl cunoștea pe Dumnezeu și Dumnezeuul său era un Dumnezeu atotputernic. Cel ce crease odată putea să re-creeze și a doua oară.

Credința aceasta a lui Iov în învierea morților este împărtășită de toți scriitorii Bibliei, indiferent de cultură, vârstă, poziție socială, sau timpul în care au trăit (Evrei 11:19). Ce se poate cu ușurință observa este că ceea ce unii scriitori ai Bibliei au intuit doar prin credință devine o certitudine pentru alții.

Cu toate că Biblia ne oferă răspunsul la multe întrebări ridicate de om de-a lungul veacurilor, nu înseamnă că întrebările s-au epuizat sau că s-a ajuns la cunoștința deplină a adevărului biblic în această privință. Alte întrebări se ridică din nou și din nou, făcând din subiectul acesta un subiect continuu dezbătut și niciodată complet încheiat. În mare măsură, pentru aceasta este de vină ignoranța oamenilor sau tradiția în care ei au crescut și care lucrează ca un filtru pentru înțelegerea Bibliei. Oricum, indiferent de motivul confuziei generale cu privire la subiectul în discuție, o trecere în revistă a întrebărilor cel mai des ridicate de oameni și a răspunsului clar al

Scripturilor are menirea să înlăture ceața dinaintea căutătorilor sinceri.

Cum a fost creat omul? Din ce este compus el?

„Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7)

Ideea centrală este că Dumnezeu a dat viață plămădelii din lut. Omul nu este rezultatul unirii a două sau mai multe componente: este simplu țărână însuflețită (țărână căreia Dumnezeu i-a dat suflare de viață). O atenție deosebită trebuie dată expresiei „și omul s-a făcut astfel un *suflet viu*”. Sufletul omului ca entitate separată de corpul uman nu apare în raportul Scripturilor. Termenul de „suflet viu” se referă în pasajul acesta la om în complexitatea ființei lui, omul cu trup, minte, simțăminte, aspirații, gânduri, pe scurt la un om care trăiește.

Este omul nemuritor în natura lui?

„Să păzești porunca, fără prihană și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, *singurul care are nemurirea*, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin” (1 Timotei 6:14-17. Vezi de asemenea 1 Timotei 1:17).

Termenul „*singurul*” din acest pasaj exclude posibilitatea ca omul sau oricare altă ființă creată să trăiască independent de Dumnezeu și de viața furnizată de El (vezi Psalmii 104:29). Aceasta se aplică atât la îngeri (buni sau răi), cât și la oricare altă ființă creată. Dumnezeu este singurul care are nemurirea. Doar El are viața în El însuși (Ioan 5:26).

Omul și celelalte ființe create de Dumnezeu nu au nemurirea în ele însele, ci viața lor este dependentă de ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu, care este sursa vieții. Astfel, aceste ființe sunt muritoare în natura lor și continuitatea vieții lor este condiționată.

La creațiune, omul a fost dotat cu gândul veșniciei (Eclesiastul 3:11) și cu posibilitatea trăirii pentru veșnicie. Deși nemurirea era o posibilitate, ea nu era nicidecum o parte intrinsecă a naturii lui. Viața lui ca și a celorlalte ființe create de Dumnezeu depindea de ascultarea de porunca lui Dumnezeu (Geneza 2:17).

**NATURA
OMULUI
PAUL
BOERU**



**ISTORIA VIEȚII
OMULUI
NU SE ÎNCHEIE
CU MOARTEA LUI.
ÎN HARUL SĂU,
DUMNEZEU
ÎI OFERĂ OMULUI
O NOUĂ ȘANSĂ
A VIEȚII.**

Notă: Termenul *Iahwe* folosit în Vechiul Testament cu privire la numele lui Dumnezeu înseamnă „Eu sunt Cel ce sunt” (Exodul 3:14) și este o referire directă la Cel ce are viața în El însuși.

Dacă omul este muritor în natura lui, de ce Scriptura vorbește despre „viața veșnică”?

„Moartea este plata păcatului, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este *viața veșnică* în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6:23)

„...A pus în inima lor chiar și *gândul veșniciei*, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu.” (Eclesiastul 3:11)

„Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6:40)



„Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” (Ioan 11:27)

„Ferice de cine păzește poruncile, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate.” (Apocalipsa 22:14)

Viața veșnică a fost și rămâne un dar al lui Dumnezeu. Intrarea în posesia acestui dar este însă condiționată de acceptarea lui Isus Hristos ca Domn și Mântuitor și de păzirea poruncilor lui Dumnezeu (aceeași condiție dată părinților noștri la creațiune). Credința în Isus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu care a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră, este de o importanță vitală în primirea darului vieții veșnice. Cei ce iubesc pe Isus Hristos și-L primesc ca Domn și Mântuitor vor păzi poruncile Sale (Ioan 14:15).

De ce a intervenit moartea?

„Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” (Geneza 2:17)

„Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:4,20)

„Căci plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos.” (Romani 6:23)

Moartea este prezentată de Sfânta Scriptură ca o consecință și ca o pedeapsă a neascultării de voința lui Dumnezeu.

Ce este păcatul? „Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.” (1 Ioan 3:4)

Păcatul este neascultarea de voința lui Dumnezeu, este simplu călcarea legilor Sale.

Ce înseamnă practic moartea?

„Îți ascunzi Tu Fața, ele tremură; le iei Tu suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor.” (Psalmii 104:29. Vezi de asemenea Iov 34:14,15).

„În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3:19. Vezi de asemenea Psalmii 104:29; Eclesiastul 3:20; Iov 21:26; Iov 34:15 etc.)

„Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.” (Eclesiastul 12:7)

Moartea este pur și simplu retragerea darului vieții de la om, este lipsa existenței. Din acest punct de vedere, ea este un revers al procesului prin care Dumnezeu a dat viață țărânei la început.

Ce se întâmplă când omul moare?

„Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine și cine Te va lăuda în Locuința morților?” Psalmii 6:5

„Dar omul, când moare, rămâne întins; omul, când își dă sufletul, unde mai este?

Cum pier apele din lacuri și cum seacă și se usucă râurile, așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui.” Iov 14:7-15

„Oricine trăiește tot mai trage nădejde; căci un câine viu face mai mult decât un leu mort. Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.” Eclesiastul 9:4-6

Moartea semnifică inexistență. Nimic din ce constituie o ființă în timpul cât trăiește nu mai există după moarte: corpul se întoarce în țărână și devine una cu ea și memoria, gândirea, simțămintele, durerile sau plăcerile vieții, toate

dispar cu desăvârșire. Suflarea de viață, care este impersonală și care este împărtășită de toate ființele vii (Eclesiastul 3:19-21), se întoarce înapoi la Dumnezeu, care a dat-o (Eclesiastul 12:1).

Spiritul (sau duhul) – considerat de mulți ca purtând cu sine amprenta inteligenței și a emoțiilor omului, sau amprenta caracterului său, – încetează să mai existe. Conform Bibliei, nu mai există gândire sau emoții (Eclesiastul 9:5,6). Amintirea existenței unei persoane dispare cu timpul și devine din ce în ce mai vagă. Totuși amintirea existenței ființelor create nu este uitată de Dumnezeu care le-a creat. După cum o mamă nu poate să-și uite copilul pe care-l alăptează, tot așa și Dumnezeu păstrează în Sine memoria existenței fiecărei ființe din univers (Isaia 49:15). Un raport exact al existenței omului este de asemenea menținut în cărțile din ceruri (vezi Exodul 32:32,33; Psalmii 56:8; Daniel 7:10; Neemia 13:14,22,31; Maleahi 3:16; Filipeni 4:3; Apocalipsa 3:5 etc.). Aceste cărți vor fi deschise în ziua cea mare a judecății lui Dumnezeu (Daniel 7:10), când El va judeca pe oameni pentru orice gând, cuvânt sau faptă (Matei 12:36,37; Romani 2:16).

Este vreo speranță a vieții pentru omul păcătos?

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când era noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5:8)

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Lui Fiu, ca noi să trăim prin El.” (1 Ioan 4:9)

Sfânta Scriptură descoperă că, în marea Sa dragoste față de om, Dumnezeu i-a oferit omului o nouă șansă a vieții. Această șansă este legată de acceptarea planului de mântuire alcătuit de Dumnezeu în Sine Însuși înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4; 1 Petru 1:20). Conform acestui plan, plata păcatului urma să fie plătită de Cineva egal cu Legea divină a cărei încălcare a adus moartea păcătosului. Persoana care urma să ia asupra ei păcatul omului era însuși Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos (Ioan 1:29).

Astfel, Domnul Hristos suferă pedeapsa pe care o merită omul păcătos, și omul păcătos primește o nouă șansă la viață veșnică. Viața pe care omul o trăiește acum, deși scurtă și plină de necazuri (Iov 14:1,2), este un timp de probă în care el are posibilitatea să demonstreze în fața întregului univers că alege (sau respinge) mântuirea oferită în dar de

Dumnezeu în persoana Fiului Său. Astfel, clipele trăite pe acest pământ se numără în decizii de viață sau de moarte (2 Corinteni 5:10). Acelora care aleg să se încreadă în Dumnezeu și să-L primească pe Domnul Hristos în inima lor, El le va șterge orice urmă a păcatelor și îi va învia în ziua de apoi (Ioan 6:39,40,54). Ziua judecății lui Dumnezeu va arăta alegerea noastră și va fi însoțită de o dreaptă răsplătire (Ioan 5:28,29; Romani 2:5-11; Apocalipsa 22:12 etc.).

Dacă omul moare și moartea înseamnă o anihilare totală a existenței lui, cum poate omul să primească „viața veșnică” pe care Dumnezeu i-o oferă în dar?

„Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.” Ioan 5:28,29

„Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și *Eu îl voi învia în ziua de apoi*.” (Ioan 6:40. Vezi de asemenea Ioan 6:39,40,44,54)

„Eu sunt învierea și *viața*. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” (Ioan 11:26)

„Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere...” (Apocalipsa 20:6)

Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului introduce un element nou: învierea.

Pentru că a păcătuit, omul trebuie să moară, dar moartea aceasta nu este definitivă pentru că va fi o înviere a morților. De aceea moartea comună tuturor oamenilor în zilele noastre este comparată în Scripturi cu un „somn” (Ioan 11:11-13; vezi de asemenea Exodul 31:16; Daniel 12:2; Matei 9:24; Faptele 7:60; 1 Corinteni 15:51 etc.): după cum omul se trezește după un somn și-și reia activitatea, tot astfel el se va trezi când Dumnezeu îl va învia. Biblia face o deosebire între moartea din care este o trezire (înviere) și moartea eternă. Ultima este numită „moartea a doua” și, prin asociere, moartea ca un somn este prima moarte (Apocalipsa 2:11; 20:14; 21:8).

Învierea (trezirea) celor credincioși este diferențiată în același fel de învierea celor credincioși. Domnul Hristos spune că „unii vor învia pentru viață și alții pentru judecată” (Ioan 5:29,30; vezi de asemenea Matei 25:34,41,46). Astfel, învierea celor credincioși – a celor ce înviază pentru viață – este numită „prima înviere”. Este de asemenea o diferență în timp între prima și a doua înviere: ele sunt despărțite de 1 000 de ani (Apocalipsa 20:4-6).

ACELORA CARE ALEG SĂ SE ÎNCREADĂ ÎN DUMNEZEU ȘI SĂ-L PRIMEASCĂ PE DOMNUL HRISTOS ÎN INIMA LOR, EL LE VA ȘTERGE ORICE URMĂ A PĂCATELOR ȘI ÎI VA ÎNVIA ÎN ZIUA DE APOI. ZIUA JUDECĂȚII LUI DUMNEZEU VA ARĂTA ALEGerea NOASTRĂ ȘI VA FI ÎNȘOȚITĂ DE O DREAPTĂ RĂSPLĂTIRE.

**ÎNCHIEIEREA
VIEȚII PE ACEST
PĂMÂNT REPRE-
ZINTĂ ÎNCHIEIE-
REA TIMPULUI
DE HAR ȘI DE
PROBĂ. NU
EXISTĂ NIMIC
PE CARE OMUL
RESPECTIV (SAU
ALTCINEVA)
SĂ-L POATĂ FACE
PENTRU MÂNTU-
IREA LUI DUPĂ
MOARTE.**

Ce este învierea?

„Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și învie în neputrezire; este semănat în ocară și învie în slavă; este semănat în neputință și învie în putere. Este semănat trup firesc și învie trup duhovnicesc. (...) Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc.” (1 Corinteni 15:42-49)

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3:1-2)

Învierea este o re-creațiune după un model prestabilit. După cum primul om a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, tot astfel oamenii înviați vor fi re-creați după caracterul pe care și l-au format în timpul vieții. Cei în care chipul lui Hristos a fost restabilit în suflet prin Duhul Său vor învia conform acestui chip divin. Astfel, lucrarea Duhului Sfânt în inima omului este o arvună a vieții veșnice (Efeseni 1:13). Ei vor fi înzestrați cu trupuri nemuritoare și glorioase (1 Corinteni 15:18-51) și vor vedea pe Dumnezeu față către față. (1 Ioan 3:1-3)

Este vreo diferență între înviere și întrupare?

Psalzii 40:6 (vezi de asemenea Evrei 10:5); Ioan 1:14; 5:28,29; 1 Tesaloniceni 4:15-17; 1 Corinteni 15:50-54.

Este o diferență fundamentală între înviere și întrupare. Învierea este un act de creațiune (re-creațiune), în timp ce întruparea presupune un spirit existent care intră într-un trup. Singura persoană din univers despre care Biblia ne spune că a fost întrupată a fost Domnul Isus Hristos (Psalzii 40:5,6; Evrei 10:5; Ioan 1:14) și întruparea Lui este unul din marile mistere ale planului mântuirii omului (1 Timotei 3:16). El a fost preexistent momentului întrupării (Ioan 8:58), în timp ce, în cazul oamenilor, nu există spirit care să trăiască în afara corpului și care să se poată reîntrupa. Concepția existenței spiritului independent de trup și a întrupării are origine păgână, diabolică.

Când are loc învierea?

„Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin cuvântul Domnului: noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu o vom lua înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:14-17)

„Și, după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos, dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod, apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.” (1 Corinteni 15:22,23)

Învierea va avea loc la cea de-a doua venire a Domnului Hristos, care va veni în slavă însoțit de oastea cerească (Matei 25:31). El va chema pe cei morți din țărâna pământului și la glasul Lui mormintele se vor deschide și cei ce au adormit în Hristos vor învia nesupuși putrezirii.

Învierea celor necredincioși, după cum am precizat deja, va avea loc după învierea celor credincioși, mai precis după 1 000 de ani (vezi Apocalipsa 20:5-7).

Care este legătura dintre înviere și judecata lui Dumnezeu?

Să notăm următoarele referințe: Ioan 3:18; 5:24; 3:36; Matei 26:64; Apocalipsa 6:14-16; 1 Petru 4:17-18; Maleahi 3:16-18.

Fiecare dintre cele două învieri, a credincioșilor și a necredincioșilor, va fi precedată de judecata divină. Biblia accentuează că fiecare om se va prezenta în fața barei de judecată a lui Dumnezeu și că Dumnezeu a rânduit o zi pentru aceasta (Faptele 17:31). Dumnezeu L-a rânduit de asemenea pe Isus ca judecător al celor vii și al celor morți (Faptele 10:42). Este important să înțelegem că cei credincioși sunt judecați în persoana Domnului Hristos, pe când cei credincioși vor trebui să stea față în față cu Judecătorul divin. Viața noastră de acum decide soarta noastră veșnică. Cu alte cuvinte, vom fi judecați după faptele făcute în trup (2 Corinteni 5:10). Încheierea vieții pe acest pământ reprezintă încheierea timpului de har și de probă. Nu există nimic pe care omul respectiv (sau altcineva) să-l poată face pentru mântuirea lui după moarte (Isaia 38:18,19). ■

Dr. Paul Boeru este pastor în Australia.



VREMEA MĂRTURIEI

„Nu avem a ne teme de nimic decât de a uita
felul în care ne-a condus Dumnezeu și lecțiile din istoria noastră.”
(E. G. White, *Schițe din viața mea*, ed. 2004, p. 185)

Prima regiune a României unde a poposit Michael Belina Czechowski, aducând adventismul de ziua a șaptea, a fost Transilvania. Era în 1869. Tot aici sosea, douăzeci de ani mai târziu, Ludwig Conradi, cel mai însemnat misionar adventist european. Apoi, la cumpăna dintre secolele al XIX-lea și XX, a fost trimis, Johann Huenergardt, cel care a întemeiat primele comunități adventiste transilvănene.

Tot aici a existat una dintre cele mai longevive mișcări sabatarie, născută în anii 1580, ai cărei ultimi urmași au fost deportați la Auschwitz, fiind păstrători iudaizanți ai Sabatului. Cred că existența lor explică de ce câmpul transilvănean a fost timp de câteva decenii unul din cele mai bogate în convertiri din întreaga Europă. E rândul nostru acum să dăm mărturie.

De curând, aflându-mă pe pământ transilvan, am aflat istoria unui adventist, istorie care m-a zguduit.

Bunica mea, prima de la care am prins drag pentru istoria adventistă, întreba: „Știi de ce a îngăduit Dumnezeu colectivizarea?” Ca să se încheie procesele pentru pământ pe care le aveau adventiștii.

Din 1990, recuperăm ce ne-a fost luat începând cu 1949 și se pare că uneori nu știm cum să administrăm ceea ce ne-a fost iarăși încredințat. Iată povestirea:

„Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a avut un rol hotărâtor în devenirea mea, într-o perioadă când aveam cea mai mare nevoie. Împreună cu soția lui, mi-au fost ca niște părinți. Era un om plin de entuziasm pentru doctrină și pentru biserică. Era gata să sacrifice timp, energie, bani, pentru apărarea lor. Și-a reprimat proprietățile și s-a dovedit puțin credincios. Un altul, tot credincios, s-a sinucis pentru că s-a simțit nedreptățit de un frate mai mare, iar o tânără a făcut același gest disperat, pentru că mama ei a nedreptățit-o. Doi frați care până atunci erau o pildă în satul lor nu-și mai vorbesc din cauza unei fâșii înguste de pământ. Sunt stupefiat, pentru că și prietenul

meu a lăsat în urmă suferință și confuzie: Care îi va fi veșnicia?”

Lucrăm o viață să strângem bunuri. Dacă alții le au, ni le dorim și noi. Renunțăm la sănătate, familie, țară, pentru a le avea. Cât mai valorează pentru noi veșnicia, în timp ce strângem bunurile spre noi, cu toată ființa? Cui le vom încredința atunci când puterile ne părăsesc? Pământuri, case, mașini, bani. Le vom putea vinde, așa cum e scris, atunci când va veni timpul, pentru a încheia lucrarea? Unde e viața, inima noastră? Unde ne este comoara?

Cineva care a fost alături de un credincios aflat pe patul de moarte, spune că ultimele lui cuvinte au fost: „...las casa...”

Înaintașii valdenzi, sabatarieni, adventiști de ziua a șaptea au fost dezmoșteniți, alungați din casele lor, în timp ce priveau spre o țară mai bună. Noi spre ce ne îndreptăm? m-am întrebat pe pământ transilvan. ■

Beniamin Roșca este pastor pensionar.

**ISTORIA UNUI
ADVENTIST
BENIAMIN
ROȘCA**



„NU VĂ STRÂNGEȚI*
COMORI PE PĂMÂNT,
... CI STRÂNGEȚI-VĂ
COMORI ÎN CER.”
(MATEI 6:19-20)





UNDE SE VINDECĂ SĂRĂCIA

„Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” (Psalmii 37:25)

Intro zi de Sabat mă aflu în momentul când noul pastor lua în primire o biserică destul de mare din centrul țării. La încheierea cuvântării sale, a spus: „Stimată comunitate, primul lucru pe care doresc să-l fac este să aflu care sunt săracii din mijlocul dumneavoastră. Au venit în față peste 20 de persoane. Mi-a rămas până astăzi gândul acesta: „Este rușine pentru o biserică creștină să aibă în mijlocul ei oameni săraci. Biserica nu trebuie să întrețină sărăcia, ci s-o vindece.”

„Sărac este cel ce se simte sărac.” (M. Eminescu)

Sărăcia este o plagă socială de care suferă unul din cinci oameni din țara noastră. Până în secolul al XIX-lea fenomenul nu a fost luat în calcul. Se credea că face parte din „gunoiul societății”. Sărăcia este definită ca lipsa de mijloacele necesare unui trai decent. Cum se face că nu toți oamenii au acces la ele? S-au descoperit multe cauze, dar nicio ideologie; nicio societate, nici cea mai performantă economie nu a reușit să elimine clasa celor săraci. Niciun act de caritate, oricât de generos ar fi, nu este soluția pentru eradicarea sărăciei, ci mai degrabă ajută la întreținerea ei. „Este mai ușor să spargi un atom decât să schimbi mentalitatea unui om”, spunea A. Einstein. Gândirea acestor oameni este paralizată la nivel cognitiv, sărăcia minții duce inevitabil la atrofierea spiritului, devenind o stare pe care omul o alege deliberat. Astfel, sărac este cel ce se simte sărac.

Dar unde s-a născut sărăcia? Acolo unde primii oameni au ales să se „îmbogățească” în cunoștințe. De ce dorința aceasta de mai bine i-a lăsat goi, lipsiți de toate mijloacele necesare unui trai decent și veșnic? Când ai libertatea să alegi și ce este interzis, poți rămâne sărac toată viața. Deși consecințele vor continua să rămână până la înnoirea tuturor lucrurilor, Dumnezeu a găsit cu cale în dragostea Sa, un mijloc prin care omul să viseze la paradisul pierdut. Prin alegerea unui popor bine instruit și educat, care să vestească venirea unui Mântuitor, lumea urma să primească a doua șansă. Chiar și în condițiile actuale, Dumnezeu dorește ca în mijlocul poporului Său nimeni să nu ajungă în pra-

gul sărăciei. Iată ce declara prin robul Său Moise: „Totuși, la tine să nu fie niciun sărac, căci Domnul te va binecuvânta în țara pe care ți-o va da de moștenire Domnul, Dumnezeul tău; numai să ascuți de glasul Domnului, Dumnezeului tău, împlinind cu scumpătate toate aceste porunci pe care ți le dau astăzi” (Deuteronomul 15:4,5). Ascultarea cu scumpătate de toate orânduirile și legile date era condiția bunăstării. Citim ceva mai jos, la vers. 11: „Totdeauna vor fi săraci în țară, de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.»” Deducem de aici că nu toți oamenii au fost dispuși să asculte de Dumnezeu, lucru pe care îl vedem până în zilele noastre.

„Un om sărac este acela care nu mai are niciun vis.” (Henry Ford)

Creștinismul oferă o alternativă realistă deoarece se ocupă în primul rând cu aspectul moral-spiritual al omului. Săracul lipsit de voință trebuie să descopere o metodă de a ieși din sărăcie. A pierdut din mintea lui standardul moral, a pierdut dorința de mai bine, s-a obișnuit să trăiască așa. Acești nevoiași trebuie să viseze că bunăstarea este un rezultat al alegerii, un stil de viață responsabil, educat.

În biserica mea am fost implicat și în lucrarea diaconiei. Vă spun cu toată responsabilitatea că au fost cazuri când anumite persoane abonate la coșul săracului dispuneau de valori materiale incomparabil mai mari decât ale celor care dăruiau. Am propus atunci să se cerceteze toate cazurile și să se întocmească o fișă personală. Unii considerau lucrul acesta ca pe o anchetă, dar s-a dovedit a fi benefic. A-ți deschide mâna față de aproapele tău implică mai mult decât gestul de a scoate un ban din buzunar. În vechime, săracii erau lăsați să culeagă spicele în urma secerătorilor, nu să stea la umbră și să plece cu snopul legat acasă! Erau doar împrumutați cu bani, fără să li se pretindă dobândă. Văduva săracă nu a fost sfătuită să nu dea banii la templu, ci doar lăudată pentru gestul ei. Nu cred că Isus a încurajat susținerea sărăciei,

„TOTUȘI, LA TINE
SĂ NU FIE NICIUN
SĂRAC, CĂCI
DOMNUL TE VA
BINECUVÂNTA ÎN
ȚARA PE CARE
ȚI-O VA DA
DE MOȘTENIRE
DOMNUL,
DUMNEZEUL
TĂU; NUMAI SĂ
ASCUȚI DE GLASUL
DOMNULUI,
DUMNEZEULUI
TĂU, ÎMPLININD
CU SCUMPĂTATE
TOATE ACESTE
PORUNCI PE
CARE ȚI LE DAU
ASTĂZI.”
(DEUTERONOMUL 15:4,5)

ci mai degrabă vindecarea ei. Toate minunile făcute de El rezolvă neputințele fizice și morale, iar apoi redă societății pe cei vindecați. Evanghelia prosperității pe care o predicau preoții și fariseii se confrunta cu vestea cea bună a Împărăției cerurilor.

„Să fii sărac și independent este imposibil.” (W. Cobbett)

Orice sărac are povestea lui și aproape că niciuna nu seamănă între ele. Cunoscm multe cazuri, unele chiar dramatice, dar am să prezint unul mai deosebit. Din motive lesne de înțeles, n-am să dau prea multe detalii, dar sper să înțelegeți mesajul.

De când am ieșit la pensie, împreună cu soția, ne petrecem o parte din timp într-o zonă rurală binecuvântată de Dumnezeu. Există și o biserică adventistă cu tradiție, dar vremurile au trecut peste ea ajungând o rămășiță. Ne-am acomodat relativ ușor și am început să ne implicăm amândoi, în special pe teme de sănătate, dezbateri teologice, concursuri biblice și altele. Am reușit să ne cunoaștem mai bine, să ne vizităm și să comunicăm la telefon. Nu cred că există biserică fără probleme și, fără să le cauți, te lovești de ele. Am observat că tot timpul se discuta pe seama unei familii tinere cu trei copii mici. Veneau regulat la biserică, frumos îmbrăcați și dornici să afle cât mai multe. Nu vreau să scriu ce vorbea lumea, ci doar ce am văzut și auzit noi. Când ne-am hotărât să le facem o vizită am parcurs un adevărat traseu turistic. Am urcat pe un drum pietruit de țară peste 2 kilometri, până aproape de vârful unui deal. Ce însemna să vii la biserică pe orice vreme, de trei ori pe Sabat?

Când am ajuns, jungla în care se zărea casa era un loc uitat de vreme, cu arbori bătrâni și tufișuri încălcite.

Casa străbunilor, peticită pe toate părțile, stătea într-o rână, gata să cadă. Un câțel ne-a semnalat prezența și stăpânii locului ne-au privit tăcuți. Erau părinții fratelui nostru. Am fost invitați să mergem în spate, ca și cum venisem să vedem vaca. Pe toți i-am găsit acolo, înghesuți într-o cămăruță mică și joasă. De tavanul încovoiat atârna un bec chior și sub tălpi simțeam „dușumeaua” moale de lut, acoperită cu niște macaturi putrede. Igrasia dădea culoarea pereților și făcea aerul irespirabil.

Îmi tremură pixul când mă gândesc să mai continui cu descrierea celor trăite atunci. Am plecat muți, ca de la un serviciu funebru. Poate doar copiii și peisajul ne mai fura câte un zâmbet. Împovărați de gânduri, drumul la vale a fost mai scurt. De unde să începem?

Sărăcia este o stare a minții, pe care o alegi deliberat

Acești oameni trebuiau scoși din mentalitatea în care au rămas blocați. Am început să discutăm serios cu ei. Amândoi erau vulcanici, greu de comunicat și trebuia să mai luăm pauze ca să ne rugăm. Cel puțin am simțit că vor să ne lase să-i ajutăm. Am cerut primăriei să facă o anchetă socială, cu gândul că poate se implică cu ceva. Rezultatul: nu se încadrează în criteriile de evaluare. Motivul? Familia deținea aparatură electronică, radio-casetofon, dvd-player, tv color și telefon mobil. Când vezi unde intri, nu te poți gândi la așa ceva.

Discutând cu ei, au mărturisit că frații de la biserică i-au îndemnat să le cumpere ca să vadă diferite programe adventiste. Nu comentez! Simțeam că nu trebuie să ne oprim. Am discutat cu părinții fratelui și cu mama sorei, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Oamenii din sat și rudele mai îndepărtate au observat că suntem prieteni cu ei și erau curioși ce se întâmplă. Începuse să se vadă lumina de la capătul tunelului. Soția mea deja le dăduse un semnal. La doar câteva zile, o rudă le-a făcut o propunere neașteptată. Un vecin căuta pe cineva să locuiască în casa lăsată moștenire, fără nicio obligație. Când i-am mutat în acea casă, totul era așa cum lasă omul când pleacă dintre cei vii. Nu le-a venit ușor să se acomodeze, căci gura lumii considera că este rușine să locuiască printre străini. Aici soția s-a implicat mai mult ca să-i învețe să gătească sănătos, să facă conserve, să folosească aragazul, să cultive în grădină și altele. Am discutat cu fratele că trebuie să-și caute de lucru cu carte de muncă. Când fiul cel mare a împlinit 14 ani, ne-am gândit să le facem o surpriză. Am pregătit un tort de mere și alte bunătăți, câteva lucruri și cărți și, alături de toată familia, am petrecut clipe minunate. Cu aceea ocazie am insistat ca băiatul să continue școala. S-a înscris la liceul tehnologic, pe care l-a absolvit cu bacalaureat.

Aici au înțeles că se poate trăi și altfel. Dar mai erau multe de făcut. Începea lupta credinței, care implică multe aspecte. Educația sanitară, studierea Cuvântului, stăpânirea apetitului, lupta cu eul personal, sfințirea Sabatului și altele. Tot timpul am fost aproape de această familie ca să-i susținem să crească în Hristos.

**SAMARITENI
MILOSTIVI
GILI
ANTEA**



**MISIUNEA BINEFACERII
ESTE HRĂNIREA OAMENILOR CU PÂINEA
VIEȚII. SUNT MULȚI
CARE NU MAI CRED ÎN
DUMNEZEU ȘI NICI ÎN
OAMENI NU MAI AU
ÎNCREDERE. LA ACEȘ-
TIA SE POATE AJUNGE
DOAR PRIN FAPTE
DE BUNĂTATE. DOAR
DOVADA IUBIRII ÎI VA
FACE SĂ-L CUNOASCĂ
PE DUMNEZEU.
„NU OPRI O BINEFA-
CERE CELUI CE ARE
NEVOIE DE EA, CÂND
POȚI S-O FACI”
(PROVERBELE 3:27).**

Sărăcia face parte din cultura societății

Cineva spunea că „s-ar putea ca sărăcia să dea unele satisfacții, altfel nu văd de ce sunt atâția oameni cărora le place să trăiască așa” (Don Nerold). Sociologii și psihologii încearcă să lege acest fenomen de o așa zisă lene socială. În cadrul acestei clase nefericite se cultivă și se transmite din generație în generație, prin copiii care se nasc, toate moravurile și tradițiile despre cum se poate supraviețui fără muncă și responsabilități.

Aici se dezvoltă majoritatea delincvențelor, imoralităților, bolilor de tot felul, un adevărat focar de infecție ce migrează peste tot. Statisticile arată că săracii sunt cei mai mari consumatori de alcool și țigări, cei care aruncă banii la jocurile de noroc și câștigă din cerșit și prostituție cu mult peste salariul minim pe economie. Chiar în biserica mea am descoperit un caz: o soră care era pe lista diaconiei cerșea în piață. Cu ocazia unei vizite pentru a-i face curățenie, am descoperit că dormea pe o saltea plină de bani. Nu prea am văzut programe sau seminare care să dezbată



această situație. Nici centre de integrare a celor dependenți de sărăcie. Poate că un sălaș al sârmanilor, dedicat în mod deosebit pentru vânzarea sărăciei, mai ales în rândul copiilor, ar fi mai benefic decât întreținerea sărăciei.

Trecuse ceva timp și prietenii noștri se obișnuiseră cu binele. Numai că a rămâne toată viața printre străini nu era o garanție sigură. Simțeau și ei lucrul acesta. Acum soțul avea serviciu, soția mai câștiga și ea un ban, așa că am discutat cum ar putea să aibă casa lor.

Ne-am gândit să vorbim cu mama sorei noastre, care locuia singură în aceeași zonă. Era o femeie bună și muncă cu ziua prin sat. Dar trebuia să o găsim dispusă, că mai tot timpul era sub influența alcoolului. Ne-am rugat și ocazia favorabilă a venit imediat. Am făcut cu toții un plan, am mobilizat câțiva frați și, într-o duminică, s-a degajat o bucată de teren, s-a trasat și săpat șanțul pentru temelie. În două zile, temelia și șapa erau turnate. Am comandat materialele necesare pentru structura casei și foarte repede a fost ridicată. Până la sosirea iernii se putea locui în ea. Fratele a făcut împrumut în bancă și a cumpărat mai multe electrocasnice: frigider, mașină de spălat, aragaz, vase.

Când preotul din sat a venit cu botezul la casa bătrânei, a rămas înmărmurit. De la el au aflat cei de la primărie că pocăiții din vârful dealului și-au făcut casă nouă. De atunci frații noștri au continuat să amenajeze și etajul, să construiască și un beci încăpător, o fântână și alte utilități.

Mă rezum să amintesc că fiul cel mare s-a botezat, ocazie când a venit îmbrăcat la patru ace din banii câștigați de el. Al doilea băiat este în ultimul an la o școală de meserii, are cal și căruță, urmând să facă și el legământ prin botez. Mezinul este deja în clasa a V-a, fapt ce i-a oferit și mamei posibilitatea să se angajeze la un atelier de croitorie. Printr-un contract de muncă, tatăl cu fiul cel mare lucrează de un an în străinătate, unde câștigă bani frumoși.

Vine primăvara și ne pregătim să mergem la țară. Abia așteptăm să-i întâlnim, să vedem ce-au mai făcut, să discutăm despre lupta credinței, desăvârșirea caracterului, lucrarea misionară și dorința revenirii cât mai curând a lui Isus.

În urma acestei experiențe am învățat multe lucruri. Atunci când te implici direct să-l ajuți pe aproapele tău, îți dai seama cine ești cu adevărat. Când Isus a văzut că o mare gloată de oameni aleargă spre El, l-a întrebat pe Filip cum vor fi hrăniți atâția oameni. Isus dorea ca acesta să se implice, nu doar să aștepte o minune. Filip a prezentat fondul comunității: 200 lei, Andrei a sugerat că ar fi un băiețel dispus să ofere tot ce avea la el: cinci pâini și doi pești. Atunci Isus a folosit puținul oferit cu toată inima și a făcut posibilă hrănirea celor peste 5 000 de suflete. Prea adesea ne îngrijorăm că nu dispunem de fonduri, dar cred că mai degrabă lipsesc oamenii binevoitori.

Oamenii săraci au nevoie să fie scoși din confortul neputinței, o muncă ce necesită îndelungă răbdare. Nu poți aștepta din partea lor să creadă. Lor le este foame și vor să mănânce. Așa a procedat și Isus: i-a hrănit pe săturate. Când se văd ajutați, oamenii se agață de tine și se deschid, comunicând toate trăirile și nevoile cu care se confruntă. Ce au zis cei care au văzut minunea înmulțirii pâinilor? „Cu adevărat acesta este prorocul așteptat în lume.” Există situații când doar hrănim oamenii fără să le oferim Pâinea vieții. Cam la aceasta se rezumă din păcate și lucrarea diaconiei. Isus nu venise să le împartă evanghelia prosperității; sacrificiul Său nu era destinat să scape lumea de sărăcie, ci de moartea veșnică. Isus S-a retras în munte singur. Când începi să ai popularitate, caută să te retragi pentru că mulțimea vrea să te folosească. Confruntarea cu Adevărul nu trebuie amânată. Isus le-a zis clar: „Mă căutați pentru că ați mâncat din pâinile acelea.” Deci nu minunea i-a făcut să-L caute, ci mâncarea pieritoare. Cred că ar trebui să abordăm din altă perspectivă lucrarea diaconiei. Aș prefera să nu mai existe coșul săracului, dar să fie cât mai mulți samariteni miloși. Isus le spunea: „Părinții voștri au mâncat mană în pustie și tot au murit.” Misiunea binefacerii este hrănirea oamenilor cu Pâinea vieții. Sunt mulți care nu mai cred în Dumnezeu și nici în oameni nu mai au încredere. La aceștia se poate ajunge doar prin fapte de bunătate. Doar dovada iubirii îi va face să-L cunoască pe Dumnezeu. „Nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea, când poți s-o faci” (Proverbele 3:27).

Gili Antea este membru în comunitatea Labirint, București.



CEI TREI ÎNGERI DIN APOCALIPSA (4)

Introducere

Expunerea celor patru principii fundamentale și distinctive care constituie „pietrele de hotar”, sau „stâlpii credinței” adventiștilor de ziua a șaptea continuă. După o serie de articole care au expus istoria doctrinei sanctuarului și a judecății (Daniel 8:14), s-a deschis o altă serie de articole, despre întreita solie îngerească (Apocalipsa 14:6-13). Au fost comentate primele două din aceste mesaje complementare. Cu acest articol vom încheia expunerea despre mesajul celui de-al doilea înger.

În articolul anterior am adus câteva argumente în favoarea identității Babilonului, dar mai sunt de descoperit aspecte profetice ale căderii Babilonului și ale celui mai potrivit moment al aplicației acestui mesaj.

Babilonul, între apostazie și fobie

În încercarea de a dezvălui identitatea Babilonului din Apocalipsa, în articolul anterior am descris rezumativ istoria interpretării acestei etichete în lumea creștină. Astfel, am aflat că Babilonul Apocalipsei a fost o etichetă iudeo-creștină pentru Roma păgână, o etichetă care în Evul Mediu a fost aplicată tot mai consecvent Bisericii Romane, care dovedea că este moștenitoarea Imperiului Cezarilor. Protestanții au continuat să identifice Babilonul Apocalipsei cu Biserica Romană, iar adventiștii, începând cu vara anului 1844, au afirmat că și bisericile protestante sunt Babilon. Prin urmare, Babilonul apocaliptic a fost tratat ca un simbol dinamic și cumulativ.

Identificarea Babilonului apocaliptic cu lumea protestantă este o interpretare destul de sensibilă, dacă nu de-a dreptul ofensivă, deoarece noi ne recomandăm ca ultimii reprezentanți ai marii Reforme inaugurate de Luther în 1517, deci protestanți. Din nefericire, zelul de a eticheta ca „Babilon” tot ce mișcă în jurul nostru, în 1844, a dus la aprecieri și experiențe încă mai înguste. De exemplu:

1. Mulți ani s-a crezut că ușa harului este închisă pentru restul lumii (cu excepția adventiștilor de ziua întâi).

2. Fobia antibabilonică a afectat nevoia de organizare: mult timp nu ne-am putut organiza, deoarece credeam că restul bisericilor au devenit Babilon pentru că s-au organizat.
3. Doctrina Trinității a început să fie blamată ca păgână și catolică, prin urmare „babiloniană”.
4. Spiritul sectar a creat curente disidente și schismatice în rândurile noastre, deoarece unora le-a venit ideea că și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este Babilon, sau cel puțin o „fiică a Babilonului”. Astfel, folosirea liberă a etichetei „Babilon” pentru orice presupusă sau reală abatere și „apostazie” s-a întors în mod ironic împotriva noastră.

Sectorul protestant al Babilonului

Mesajul căderii Babilonului este comentat în scrierile lui Ellen White:

„**Multe dintre** bisericile protestante urmează exemplul Romei... ca biserici de stat.. care caută favoarea lumii. Deci termenul „Babilon” — confuzie — se poate aplica pe drept și acestor grupări, care susțin că își iau învățăturile din Biblie și totuși sunt *divizate* în secte aproape fără număr, cu crezuri și teorii contradictorii.” (TV 383.1)

Este interesant că Ellen White, numind bisericile protestante „Babilon”, nu se referă la toate, fără distincție, ci la „multe dintre” ele, la cele care urmează exemplul istoric al Bisericii Romane. Mai mult, ea afirmă că, „în ciuda întunericii spirituale și a îndepărtării de Dumnezeu care există în bisericile ce compun Babilonul, *majoritatea adevăraților urmași ai lui Hristos* se găsesc încă în ele.” (TV 390.1)

„Biblia declară că, înainte de venirea Domnului, Satana va lucra «cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase și cu toată amăgirea nelegiurii»; iar aceia care «n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți», vor fi lăsați să primească «o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună» (2 Tesaloniceni 2:9-11).



„A CĂZUT, A CĂZUT
BABILONUL, CETATEA
CEA MARE, CARE A
DAT TUTUROR PO-
POARELOR SĂ BEA
DIN VINUL MÂNIEI
DESFĂRULUI EI!”
(APOCALIPSA 14:8)*

Până când această stare nu va fi atinsă, iar unirea bisericii cu lumea nu va fi realizată deplin, în toată creștinătatea, căderea Babilonului nu va fi totală. Schimbarea este progresivă, iar împlinirea desăvârșită a profeției din Apocalipsa 14:8 este încă în viitor.” (TV 389.4).

VORBIND DESPRE „UNIREA BISERICII CU LUMEA”, ELLEN WHITE ARE ÎN VEDERE COMUNITATEA CONFESIUNILOR PROTESTANTE, CARE MĂRTURISESC FIDELITATEA FAȚĂ DE BIBLIE ȘI DEVIZELE REFORMEI DIN SECOLUL AL XVI-LEA.

Din cuvintele de mai sus înțelegem că „Babilonul” este identificat cu apostazia majoră prezisă de Pavel ca urmând să aibă loc în biserică (2 Tesaloniceni 2). Interpretarea clasică protestantă este că profeția s-a împlinit prin apostazia bisericii de după Constantin cel Mare și prin apariția papalității medievale. Fără a nega această identificare, Ellen White prevede în cuvintele de mai sus, că:

1. apostazia creștinătății este *la timpul viitor*, imediat înainte de venirea Domnului;
2. apostazia va cuprinde o mare desfășurare de *puteri miraculoase* din partea Diavolului, în sprijinul apărării falsului creștinism;
3. apostazia este *progresivă* (de la Cuvântul lui Dumnezeu, la credințe și practici lumești);
4. când apostazia aceasta va atinge *punctul culminant*, când unirea bisericii cu lumea va fi *pe deplin realizată în toată creștinătatea* (adică și în protestantism), atunci va avea loc *împlinirea desăvârșită* a profeției căderii Babilonului din Apocalipsa 14:8.

Vorbind despre „unirea bisericii cu lumea”, în acest caz Ellen White nu are în vedere Biserica Adventistă (numită de ea „credincioșii soliei în-

gerului al treilea”), nici biserica istorică (catolică și ortodoxă), despre care afirmă că este de mult apostată, ci se referă la comunitatea confesiunilor protestante, care mărturisesc fidelitatea față de Biblie și devizele Reformei din secolul al XVI-lea.

Prin urmare, „unirea bisericii cu lumea”, prevăzută în citatul de mai sus, se referă la simbioza social-politică, filosofică și spirituală dintre protestanți și lumea seculară. Această stare de lucruri este deja actuală în multe privințe. Dar, în același timp, ele încă se luptă cu acest spirit. A fost vreodată biserica într-o stare perfectă? Probabil doar în camera de sus, când era foarte mică, la nașterea ei. Dar când ea a trebuit să coboare în camera de jos și în stradă, când mii de suflete se adăugau într-o singură zi și când s-a întemeiat organizația diaconilor, pentru că apăruseră nemulțumiri de ordin material, biserica era deja mare și imperfectă.

Dar imperfecțiunea nu ocolește comunitățile mai mici. Epistolele și Apocalipsa sunt martore ale imperfecțiunii multiple a bisericilor întemeiate de apostoli. Acea biserică întemeiată de apostoli avea să devină un adevărat Babilon în mai puțin de 300 de ani. Ar fi fost bine să fie numită încă de la început „Babilon”, în mod anticipat? Și când a devenit ea „Babilon”? În secolul al II-lea, când sărbătoarea duminicală s-a adăugat Sabatului și când unii teologi creștini deja condamnau sabatizarea? Sau în secolul al VI-lea, când înlocuirea Sabatului cu duminica a fost definitiv realizată și legiferată? În secolul al IV-lea, când a apărut cultul morților (martiri și sfinți), al moaștelor și al imaginilor? În secolul al VIII-lea, când cultul icoanelor a devenit lege? Sau în secolul al II-lea și al III-lea, când filosofia nemuririi inerente a sufletului începuse să afecteze biserica, prin curentele gnostice? În secolul al VI-lea, când a apărut papalitatea politică, medievală? În secolul al IV-lea, când au apărut arhiepiscopii, mitropoliții, patriarhii și competiția dintre ei? Sau în secolul al II-lea, când a apărut episcopatul monarhic?¹

Venind mai aproape de noi, la ce dată și cu ce ocazie au devenit bisericile protestante „Babilon”? Expresia „a căzut Babilonul” presupune că acea biserică pe care o declarăm „căzută” să fi devenit „Babilon” cândva, înainte de cădere. Care sunt criteriile precise după care o anumită biserică poate fi etichetată „Babilon”? Având asemenea criterii, s-ar putea spune la cât timp o anumită



biserică a devenit „Babilon”. Dar la ce se referă „căderea” Babilonului? Este vorba de căderea spirituală sau teologică? Sau de ruina finală? La ce se referă profeția și la ce ne referim noi?

Să luăm ca exemplu o confesiune din care au provenit mulți adventiști la început, inclusiv William Miller, aceea a baptiștilor, care de fapt sunt mai multe biserici. Bisericele baptiste apar în jurul anului 1600, ca aripă radicală a Reformei. Din perspectiva aceasta, babiloscoptică să-i zicem: cât timp au fost baptiștii în favoarea lui Dumnezeu? Când s-au poticnit? Când au devenit ei Babilon și după ce criterii? Când au căzut? Lucrurile se complică mai mult când înțelegem că baptiștii sunt de mai multe confesiuni, una din ele fiind sabatistă. Când au devenit baptiștii de ziua a șaptea, Babilon? Înainte de a ne transmite nouă doctrina Sabatului, sau după aceea? Cu ce ocazie?

Dacă cele mai generale abateri doctrinare ale creștinilor sunt preferința pentru duminică, în locul sâmbetei, precum și moștenirea credinței în iadul veșnic și în nemurirea sufletului, atunci ce putem spune despre valdenzi, lollarzi (de la Wycliffe), husiți, frați moravi, mennoniți etc., care sunt lăudați de Ellen White în *Tragedia veacurilor*, dar despre care se știe că erau duminicaliști și spiritualiști, ca și baptiștii, penticostalii sau creștinii după Evanghelie? Există unii autori care susțin că valdenzii ar fi fost sabatarieni, dar valdenzii încă există, deși uniți de secole cu reformatii elvețieni, dar ei nu-și aduc aminte de vreun timp în care strămoșii lor să fi ținut Sabatul.² Același lucru se poate spune și despre credința tuturor acestora în nemurirea sufletului și în iad. Acolo unde rezistența medievală avea accente doctrinare diferite de catolicism, istoricii bisericii și inchiizitorii au menționat faptul. Valdenzii nu au fost acuzați de sabatarianism sau de mortalism. Vina lor principală era că nu acceptau nici ierarhia romană, nici cultul roman și, mai grav, predicau neînfricați în toată Europa, punând în circulație părți din Biblie în limba poporului.

Întrebarea este foarte serioasă: erau valdenzii poporul lui Dumnezeu sau erau Babilon? Când și cum au devenit Babilon? Sau încă nu sunt Babilon? Aceleași întrebări le puteți aplica și comunităților evanghelice similare. După ce răspundem cu toată exactitatea și responsabilitatea la asemenea întrebări, putem proclama că ele sunt Babilon și că au căzut, dacă este cazul.

Dacă nu avem certitudini întemeiate, atunci să observăm mai bine că îngerul din Apocalipsa 14:8, spre deosebire de ceilalți doi, *nu strigă cu glas tare*. Poate bocește? Sau poate zice altceva de-

cât ne imaginăm noi? În orice caz, spre deosebire de momentul împlinirii depline a acestei profeții, marcat în Apocalipsa 18:1-4, aici, în Apocalipsa 14:8, *încă nu se aude* îndemnul: „Ieșiți!”

Ce înseamnă căderea?

Ne permitem să punem întrebări și să așteptăm chiar răspunsuri eventual diferite de cele de până acum, întrebări care depășesc mărturiile lui Ellen White, deoarece ea însăși ne-a spus, împreună cu toți pionierii, că orice poziție teologică trebuie să se întemeieze în mod exclusiv pe Biblie. Dacă o interpretare biblică majoră apare doar în scrierile lui Ellen White și nu poate fi susținută cu Biblia, atunci ea nu poate fi considerată o interpretare absolută, completă sau definitivă.

Tradițional, moștenim de la pionierii noștri înțelegerea „căderii Babilonului”, ca o cădere din grația lui Dumnezeu, ca urmare a apostaziei. Am arătat că există neclarități cu privire la această înțelegere. Nu o respingem, ci o chestionăm, pentru clarificare. Când și cum a devenit o anumită biserică Babilon? Când și cum a căzut din grația divină? Dar dincolo de aceste întrebări, cum ar trebui înțeleasă expresia „a căzut”, ținând seama de intertextualitatea profetică a Apocalipsei?

Anunțul „a căzut Babilonul (cetatea cea mare...)”, precum și îndemnul asociat: „Ieșiți din ea!” sunt aluzii la viziunile lui Isaia și Ieremia, precum și la alte episoade istorice și profetice anunțate în Biblie:

„El (străjerul)³ a zis:

«A căzut, a căzut cetatea Babilonului,
și toate chipurile cioplite ale zeilor ei
s-au sfărâmat la pământ!» (Isaia 21:6-9).*

„Un potir de aur care îmbăta tot pământul
a fost cetatea Babilonului în mâna lui Yahwé.
Neamurile au băut din vinul ei,
de aceea au înnebunit neamurile!
Deodată a căzut Babilonul și s-a zdrobit!
Văietăți-vă pe lângă ea,
aduceți mastic pentru alinarea durerii ei:
poate se va vindeca!” (Ieremia 51:7-8).

„Voi cere socoteală lui Bel din Babilon,
îi voi scoate înghițitura din gură,
și nu va mai veni spre el puhoiul de lume.
Chiar și zidul de centură al lui Babilon va cădea.
Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu,
și fiecare să-și scape viața,
fugind de mânia aprinsă a lui Yahwé!”

(Ieremia 51:44)

* Textele biblice din acest articol sunt în traducerea autorului.

DACĂ O INTERPRETARE BIBLICĂ MAJORĂ APARE DOAR ÎN SCRIERILE LUI ELLEN WHITE ȘI NU POATE FI SUSȚINUTĂ CU BIBLIA, ATUNCI EA NU POATE FI CONSIDERATĂ O INTERPRETARE ABSOLUTĂ, COMPLETĂ SAU DEFINITIVĂ.

Imperativul „ieșiți!” (care lipsește în Apocalipsa 14!) indică pedepsirea iminentă a Babilonului, ceea ce explică anunțul „căderii” ca referindu-se la cucerirea și distrugerea cetății apocaliptice.⁴ De altfel, toate aceste referințe ale profeților la căderea Babilonului sugerează pedepsirea cetății, nu decăderea ei spirituală, nici căderea ei de la statutul de popor ales.⁵ Având în vedere că textul sau contextul din Apocalipsa 14:8 nu indică o aplicație spirituală a metaforei căderii, cel mai potrivit ar fi să înțelegem această cădere a Babilonului ca fiind anunțarea pedepsei lui finale.

Aceasta nu înseamnă că o cădere spirituală ar fi exclusă. Chiar folosirea etichetei „Babilon” pentru biserici care ar trebui să fie Ierusalim indică suficient o decădere spirituală, morală, religioasă etc.

A căzut sau va cădea?

Din punct de vedere gramatical, anunțul „a căzut Babilonul” este la timpul perfect compus, indicând o acțiune încheiată. Să înțelegem, oare, că faptul fusese deja consumat înainte de momentul în care profetul anunță? Căzuse Babilonul pe timpul lui Isaia și al lui Ieremia? Căzuse Babilonul Apocalipsei în momentul viziunii lui Ioan? A căzut înainte de momentul în care al doilea înger face anunțul? Sau se referă chiar la viitor?

Apocalipsa este scrisă în greacă, dar adesea gândită în tipare gramaticale evreiești. Cu atât mai mult cu cât greaca Apocalipsei conține o mulțime de expresii citate sau reminiscente din Profeți. Motivul căderii Babilonului este preluat din Profeți, așa cum am văzut, inclusiv cu exprimarea la timpul trecut: ebr. *naphal* (a căzut) = gr. *épesen* (a căzut).⁶

Nu putem crede că îngerul care anunță căderea Babilonului apocaliptic s-ar referi la un fapt împlinit înainte de momentul vorbirii, deoarece Babilonul se va prăbuși abia în timpul ultimei plăgi, atunci când o asemenea „avertizare” nu ar mai folosi nimănui (Apocalipsa 16:19; 17:1,16; 18:10). Cel mai probabil, aici avem reflectarea unui perfect profetic ebraic, care determină folosirea aoristului grecesc, sau a perfectului compus românesc, într-un sens anticipativ și certificativ. Chiar și în limba română se folosește timpul trecut – de fapt, perfectul compus – pentru a exprima anticipativ un fapt care se va realiza sigur, sau în scurt timp, cum ar fi o amenințare sau un fapt inevitabil.⁷

Repetarea verbului (a căzut, a căzut!) nu se referă la o cădere repetată a Babilonului, ci este o figură care subliniază dramatismul căderii.⁸

Expresia „a adăpat toate neamurile din vinul înveninat⁹ al desfrâului ei” preia imagini din Profeți (Ieremia 25:15-38; 51:7), dar le modifică drastic. În Profeți, nu Babilonul ține potirul de aur, ci Babilonul este un potir de aur în mâna Domnului, prin care îmbată popoarele și le ia mințile. Babilonul Apocalipsei joacă astfel rolul lui Dumnezeu. Dar, în timp ce beția neamurilor din cărțile Profeților se referă la relele cauzate de imperialismul babilonean, în Apocalipsa este o beție a desfrâului cu „Babilon, marea curtezană”.

Metaforele acestea cer un studiu mai aprofundat, dar este destul de clar, că Doamna Babilon a Apocalipsei încă nu a îmbătat toate popoarele cu vinul ei. Această stare se va realiza complet cu puțin timp înaintea căderii (pedepșirii) ei.

Identitatea Babilonului în Apocalipsa

Am vorbit despre identitatea Babilonului în termenii istoriei interpretării, mai puțin în termenii Apocalipsei însăși. Viziunea Apocalipsei se referă la Babilon în cap. 14:8, fără nicio introducere prealabilă, ca și cum Doamna Babilon ar fi o veche cunoștință. Explicațiile se dau mult mai târziu, în scenele codificate și misterioase dintre cap. 16:19 și cap. 19:3. Până la prima avertizare referitoare la Babilonul din Apocalipsa 14, avem doar scene aluzive: o referire la muntele de foc prăbușit în mare, ca metaforă a căderii Babilonului (Apocalipsa 8:8; cf. Ieremia 51:24-25, 42; 2 Împărați 23:13) și o referire la Eufrat, ca metaforă a mulțimilor care asigură susținerea și prosperitatea Babilonului (Apocalipsa 9:4; cf. Ieremia 51:13,36,42).

Totuși, în scena celor trei îngeri există deja cheia identității Babilonului apocaliptic. Primul și al treilea înger avertizează cu privire la adevărata și falsă închinare, cu referire clară la profeția din capitolul 13, unde balaurul *cerului*, fiara *mării* și fiara *pământului*, trei mari puteri aliate, cu autoritate universală, impun în final întregii lumi un cult al fiarei mării. Această observație sugerează că Babilonul apocaliptic va deveni o realitate abia atunci când aceste trei puteri se vor alia și își vor impune (la nivel politic, național și internațional), cultul specific.

În Apocalipsa 16:13,18-19, o relație frapantă apare de asemenea între cei trei monștri (numiți de data aceasta: balaurul, fiara și pseudoprofetul) și „cetatea cea mare”, alcătuită din trei părți, care în final se vor separa. Aceasta înseamnă că, dacă putem identifica cei trei monștri, avem identitatea Babilonului. Simplu la prima vedere, dar cei trei monștri sunt puteri politice care promovează

CEL MAI POTRIVIT AR FI SĂ ÎNȚELEM CĂDEREA BABILONULUI CA FIIND ANUNȚAREA PEDEPSEI LUI FINALE. ACEASTA NU ÎNSEAMNĂ CĂ O CĂDERE SPIRITUALĂ AR FI EXCLUSĂ. CHIAR FOLOSIREA ETICHETEI „BABILON” PENTRU BISERICI CARE AR TREBUI SĂ FIE IERUSALIM INDICĂ SUFICIENT O DECĂDERE SPIRITUALĂ, MORALĂ, RELIGIOASĂ ETC.

un anumit cult, o religie cu adevărat universală, în timp ce, în Apocalipsa 17, Babilonul este descris ca o împărăteasă și preoteasă, care stă deasupra „munților” și „apelor” lumii, călărind o fiară stacojie care seamănă cu balaurul ceresc și cu fiara mării. Se sugerează astfel că, în punctul culminant al acestei triple alianțe, va domina elementul „feminin”, adică instituția religioasă asupra celei politice, după modelul Evului Mediu occidental. În acest caz, înseamnă că fiecăruia dintre cei trei monștri îi este asociată o spiritualitate specifică:

1. *Balaurul* aruncat din cer este Diavolul însuși (Apocalipsa 12:9) și spiritualitatea lui este manifestată prin cele șapte capete încoronate și zece coarne, care sunt puteri politice.¹⁰ El este rival al adevăratului Hristos (Apocalipsa 12:2-4,7-10), ostil poporului ales (Apocalipsa 12:13-15), ostil poruncilor lui Dumnezeu și darului profetic (Apocalipsa 12:17; 19:10; 22:9). *Spiritul păgânismului* s-a perpetuat, mai mult sau mai puțin subtil, în creștinismul apostat și apoi în secularismul modern. Specific păgânismului este spiritualismul (credința în nemurirea naturală a sufletului), care a dat naștere necromanției, spiritismului, cultului morților, eroilor, sfinților etc. Ca simbol și instrument al ispititorului, „șarpele cel vechi” a promis păcătoșilor nemurirea (Geneza 3:4), în afara învierii trupului (1 Corinteni 15:12-23; 2 Timotei 2:18; Eclesiastul 9:5; Leviticul 20:6). Este interesant că, în diverse culturi antice, șarpele era simbolul nemuririi.

2. *Fiara* ieșită din mare este după chipul și asemănarea balaurului, nu degeaba a fost numită antihrist, fiul Diavolului. Ea are aceleași capete și coarne, cu aceeași identitate. În acest caz însă, accentul cade doar pe acel cap care a primit lovitura mortală (înjunghiat la gât)¹¹ și totuși s-a vindecat: fiara „a înviat”. Acest cap este accentuat și prin faptul că, în contrast cu balaurul, fiara este descrisă ca având *mai întâi* zece coarne, apoi șapte capete. Spre deosebire de balaur, fiara are coroane pe cele zece coarne, care sunt pe același cap. Aceasta descoperă identitatea fiarei, deoarece capul cu cele zece coarne este Imperiul Romei, succedat de statele creștine medievale și moderne.

Prin urmare, spiritualitatea reprezentată de fiară este *creștinismul totalitar al bisericii imperiale, continuat în mod special, în catolicism și în ortodoxism* și caracterizat de supralicitarea autorității omenești (preoția, Părinții, tradiția, biserica) și de misticism (ritualism,

sacramentarism, cultul morților, sfinților etc.), în dauna autorității Scripturii. Acest sistem are în centru autoritatea magisterială a episcopatului, care în varianta apuseană este asumat în mod atotcuprinzător de episcopul Romei. O serie de descrieri din Apocalipsa 13 (perioada de dominație politică, pretențiile divine implicite, renașterea politică din ultimul timp și altele) se aplică satisfăcător papalității. Biserica Ortodoxă însă a făcut parte din același trup cu Biserica Romei până în anul 1054 și chiar dacă s-a lepădat de papă, nu s-a lepădat de majoritatea rătăcirilor comune.

3. *Fiara pământului*, numită de obicei pseudo-profetul (profetul fals), cu cornițe de miel, dar cu glas de balaur, este mai greu identificabilă, deoarece ea își dă arama pe față abia în evenimentele finale descrise în Apocalipsa 13.
- a) este o putere tânără și aparent pașnică;
 - b) apare în timpul sfârșitului, contribuind în mod miraculos la vindecarea și reabilitarea fiarei mării;
 - c) are o autoritate care îi permite să se adreseze întregii lumi;
 - d) în final, reușește să instaureze democratic dictatura și cultul fiarei romane, impunând imaginea, semnul, numele și numărul ei, sub amenințarea lipsurilor extreme și a morții.

Cele mai multe dintre aceste descrieri aparțin viitorului. Observăm însă de pe acum, că într-o creștinătate tot mai secularizată, singura putere în care creștinismul a păstrat o influență majoră, relevantă și pașnică, promovând drepturile omului și libertățile cetățenești, asigurând prosperitatea, sunt Statele Unite ale Americii, țară tradițional protestantă. Nu ne-am fi așteptat, dar tot America Protestantă este cea care din 1984 a început să aibă tot mai strânse relații diplomatice și amicale cu Vaticanul. Spiritualitatea asociată acestei fiare este *protestantismul decăzut*, care în mod oficial proclamă Biblia ca autoritate supremă, dar care a renunțat în multe privințe la autoritatea Bibliei și se întoarce zilnic spre Roma.

Dacă Babilonul este descris de această întreită alianță, atunci înseamnă că el cuprinde religia falsă universală, adică toate religiile false aliate, unite sau combinate. Alianța aceasta sugerează realizarea unui soi de ecumenism larg, în care să poată încăpea oricine, sub oblăduirea papalității romane. Când cultul fiarei, al semnelor ei etc. va fi impus prin lege mai întâi în Statele Unite,

**BABILONUL
CUPRINDE RELIGIA
FALSĂ UNIVERSALĂ,
ADICĂ TOATE
RELIGIILE FALSE
ALIATE, UNITE
SAU COMBinate.
ALIANȚA ACEASTA
SUGEREAZĂ REALIZAREA UNUI SOI
DE ECUMENISM
LARG, ÎN CARE
SĂ POATĂ ÎNCĂPEA
ORICINE,
SUB OBLĂDUIREA
PAPALITĂȚII
ROMANE.**

**CÂND CULTUL
FIAREI, AL SEM-
NULUI EI ETC. VA
FI IMPUS PRIN
LEGE MAI ÎN-
TÂI ÎN STATELE
UNITE, DREPT
COMPONENTA
SPIRITUALĂ A
MULT AȘTEPTATEI
NOI ORDINI
MONDIALE; CÂND
CONFESIUNILE
CARE ÎNCĂ PĂS-
TRAU ADEVĂRUL
ESEŢIAL VOR
RENUNȚA LA ADE-
VĂRUL CONFESIO-
NAL ÎN FAVOAREA
„DRAGOSTEI”
ECUMANIACE,
ATUNCI SE VA
PUTEA SPUNE
CĂ BABILONUL
APOCALIPSEI S-A
CONSTITUIT CU
ADEVĂRAT ȘI
CĂ RUINA
(CĂDEREA) LUI
ESTE IMINENTĂ.**

drept componenta spirituală a mult aşteptatei noi ordini mondiale; când confesiunile care încă păstrau adevărul esențial vor renunța la adevărul confesional în favoarea „dragostei” ecumaniace, atunci se va putea spune că Babilonul Apocalipsei s-a constituit cu adevărat și că ruina (căderea) lui este iminentă. În acele împrejurări, cuvintele celui de-al doilea înger vor avea adevărata aplicabilitate, conform descrierii din Apocalipsa 18:1-4.

Încheiere

Cu acest articol încheiem expunerea mesajului celui de-al doilea înger, care identifică Babilonul Apocalipsei cu crainicii falsei închinări din Apocalipsa 13. Acest ecumenism atotcuprinzător, în care păgânismul, incluzând formele lui moderne (New Age, secularismul), aliat cu creștinismul tradițional ortodoxo-catolic și cu creștinismul evanghelic decadent, vor forma Babilonul apocaliptic. Până atunci, este mai sigur să nu-i etichetăm și să nu-i tratăm pe alții ca babilonieni. În special, să fim atenți cu indivizii și grupurile care promovează închinarea datorată Creatorului și Evanghelia lui Isus Hristos, salvând pe alții din păcat. ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

¹ *Episcop* (supraveghetor, păzitor la turme, cf. FA. 20:28; 1 Petru 2:25; 5:2-4) era denumirea pastorului local în generația apostolică. În vremea aceea, pastorul (episcopul) avea și denumirea tradițională, onorifică de *prezbiter* (mai-mare, senior, cf. Fapte 20:17,28; Tit 1:5,7). Denumirea onorifică de *prezbiter* (senior al bisericii) era asumată și de apostoli, adică apostolii se recomandau astfel ca păstori ai bisericii, cu excepția faptului că răspunderea lor în biserică era generală, nu locală (1 Petru 5:1; Ioan 1:1; 2:1). Ca treaptă de autoritate în biserică, pastorul local venea pe locul al treilea, după apostoli și profeți, având misiunea de evanghelist și rolul pastoral de învățător al bisericii (1 Cor. 12:28-29; Ef. 4:11). În secolul al II-lea, sau poate chiar de la sfârșitul primului secol, denumirea de episcop este dată exclusiv pastorului principal dintr-o anumită cetate, în timp ce denumirea de prezbiteri s-a aplicat exclusiv pastorilor subalterni. Importanța episcopului ca învățător (magistru și apologet) al bisericii, care apăra de erezie turma, a crescut; iar prezența apostolilor și a profeților s-a diminuat. Episcopul a devenit astfel autoritatea supremă, în lipsa sinodului (care rareori putea avea loc, și numai zonal). De aceea, se accentua că episcopul este reprezentantul lui Hristos și garanția ortodoxiei credinței. Cine nu este cu episcopul nu este cu biserica, nu este cu Hristos. Acest tip de episcopat, care avea să înflorească începând cu secolul al II-lea și care astăzi este coloana vertebrală a tuturor bisericilor episcopale (catolici, ortodocși, anglicani, orientali etc.), se numește episcopat monarhic.

² Una din mișcările medievale, considerată iudaizantă (pasagii), ar fi fost sabatistă. Întrucât aceste mișcări necatolice veneau în relație una cu alta, anumiți autori sabatiști au pus sabatismul și în contul unora dintre valdenzi. Vezi GC.

³ Străjerul apare în versetul 6. Cine este acest străjer? Este profetul? Este o santinelă babiloniană văzută în viziune pe ziduri? Este un străjer vizionar care vede cucerirea Babilonului de la înălțimea zidurilor Ierusalimului?

⁴ Motivul exodului din țara idolatriei sau a robiei, sau motivul părăsirii cetății blestamate, pentru a nu-i împărtăși soarta, sunt prezente în multe locuri biblice: ieșirea lui Avraam din familia sa (Gen. 12:1-5), ieșirea lui Lot din Sodoma (Gen. 19:14), ieșirea din Egipt (Ps. 114:1-2), ieșirea cheniților din mijlocul amaleciților (1 Sam. 15:6), ieșirea iudeilor din Ierusalimul condamnat, ca să-și scape viața la babilonieni (Ier. 21:9; 38:2), ieșirea din robia asiriană (Is. 11:15-16), în mod special ieșirea iudeilor din exilul babilonian (2 Cr. 36:23; Is. 48:20-21; 50: 8-9; 52:11-12; Ier. 51:9,50; Zah. 2:6; Ezra 7:9,13), refugiu iudeo-creștinilor din Ierusalimul condamnat (Matei 24:15-16), ieșirea spirituală a creștinilor din Babilonul lumii păgâne (2 Cor. 6:17).

⁵ Termenul grecesc *épesen* (a căzut din Apocalipsa 14:8 este de asemenea folosit pentru a descrie prăbușirea unei cetăți (Ap. 11:13).

⁶ Compară Ier. 51:8 (LXX 28:8 *ἐπεσεν*) cu Ap. 14:8; 18:2 (*ἐπεσεν*). Perfectul ebraic nu se referă doar la acțiuni încheiate în trecut. Când vorbitorul vrea să sublinieze certitudinea unui fapt care va avea loc în viitor, el folosește perfectul, ca și cum acel fapt deja a avut loc. De asemenea, profetul poate folosi perfectul pentru a descrie ce „a văzut deja” în viziune, chiar dacă faptul nu s-a realizat încă. Ier. 51:44 Lit. „zidul... a căzut...”, chipurile cioplite au fost sfărâmate” (cf. Gen. 17:20; 23:10-11; 30:13; Ex. 10:3; Num. 17:27; Rut 4:3; Is. 8:23-9:1; 46:1; Ier. 8:3; 40:4; Dan. 11:36). Acest uz al perfectului pentru timpul viitor, pentru a sublinia împlinirea sigură a unui fapt, se numește uneori perfect profetic. Greaca Apocalipsei folosește aici aoristul indicativ. Deși aoristul indicativ, echivalent cu perfectul simplu românesc, nu se folosește pentru timpul viitor, greaca biblică reproduce frecvent perfectul profetic prin aorist.

⁷ E.g. „Am terminat-o cu tine!” (=Nu vom mai avea nicio legătură) „De-acum ziua s-a cam dus!” (= Acuși se face seară) „Am încurcat-o!” (= Să vezi ce vom păți!).

⁸ Repetiția se folosește în mod obișnuit în ambele testamente ale Bibliei (2 Împ. 2:12; Is. 48:12; Ps. 24:7, 9; Neemia 8:6; Mat. 27:46; Luca 10:41; 13:34; 22:31; Ioan 1:51; Ap. 9:4; 18:10,16,19).

⁹ Expresii ca „vinul mâniei desfrâului” și „vinul mâniei furiei” (Ap. 14:8,10; 16:19; 18:3,13,15) sunt neobișnuite în greacă, dar foarte probabil sunt ebraisme, după modelul din Deuteronom 32:22 (vezi și Obadia 2:33), unde „mânia” este, de fapt, „venin” (de balauri, de vipere).

¹⁰ Cele zece coarne sunt deja stabilite în viziunea din Daniel 7, unde ele răsar din capul ultimei fiare (Imperiul Roman). După cum în viziunile lui Daniel (2:38-39; 7:17,23; 8:21 NTR), împărățiile lumii sunt numite inițial împărați, același principiu se aplică în Apocalipsa 17. De altfel, îngerul arată că aceste capete sunt concomitent „munți” și „împărați”, sugerând astfel imperii mondiale, deoarece munții sunt uneori simboluri/metafore ale unor puteri politice (Ps. 68:15-16; Ier. 51:25; Ob. 1:21; Dan. 2:35,44).

Explicațiile din Ap. 17:10 arată că cele șapte capete nu sunt doar un număr spațial atotcuprinzător, ci indică puteri mondiale succesive, care au subjugat pe poporul lui Dumnezeu, cinci din ele fiind dispărute la momentul vorbirii (în timpul Imperiului Roman): egiptenii, asirienii, babilonienii (caldeenii), iranienii (mezi & perși) și grecii (macedonenii). Al șaselea este capul cu cele zece coarne, Imperiul Roman, succedat de statele creștine din Europa și de pretutindeni. Al șaptelea este probabil civilizația seculară actuală, care a apărut odată cu Revoluția Franceză, a culminat cu lagărul comunist și încă supraviețuiește până la apariția celui de-al optulea împărat (fiara însăși – Diavolul personificând pe Hristos).

¹¹ Textul grecesc folosește expresia *esphagmenē* „înjunghiat, tăiat la gât”, făcând din această fiară o parodie a lui Hristos, Mielul înjunghiat, care are șapte coarne și șapte ochi (Ap. 5:6). Alte elemente ale descrierii fiarei sunt de asemenea o parodie a lui Hristos: stăpânirea de trei ani și jumătate, primește tronul lumii etc.



O NOUĂ PROVOCARE

Lectura noastră continuă cu Deuteronomul 27-34; Iosua 1-24 și Judecătorii 1-15. Citind aceste capitole, veți putea să răspundeți foarte ușor la următoarele provocări:



1. Pe cine a lăsat Moise în locul lui, să conducă poporul Israel în țara promisă?

- a. Isaia;
- b. Ieremia;
- c. Iosua.

2. Al cui fiu era Iosua?

- a. Ehud;
- b. Nun;
- c. Ghedeon.

3. Ce semn a cerut Ghedeon de la Dumnezeu?

- a. Semnul cu lâna;
- b. Semnul cu ochiul;
- c. Semnul cu mâna.

**MIELUSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

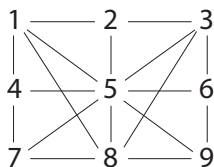


Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspuns: 1. Deuteronomul 31:7 – c); 2. Iosua 1:1 – b); 3. Judecători 6:36-40 – a).

DESCIFREAZĂ CODUL!

Fiecare literă are un cod. Poți descifra codul urmărind în funcție de cifre liniile din pătrat. Scrie literele și apoi află numele ascuns în cod.



Exemplu:

7128-45 _ 7193 _ 7128-45 = ANA

Litere – coduri:

7128-45 = A (liniuța dintre cifre nu este semnul minus, ci un nou grup de cifre care completează litera printr-o altă linie sau latură a literei)

7193 = N

De rezolvat:

A. 314697 _ 7128-45 _ 71539 _ 314697 _ 17931 _ 7193 = _____

B. 317965 _ 17-39-46 _ 3179-46 _ 1571 _ 17-39-46 _ 17931 _ 7193 = _____



Rezolvare: A) SAMSON B) GHEDON



ASEMENEA LUI... NU ARE SFÂRȘIT!

**NOI PUTEM
SCHIMBA MINȚI,
DAR NU PUTEM
SCHIMBA INIMI.
DOAR DUHUL
SFÂNT POATE FACE
ACEST LUCRU.**

Cu ani în urmă, William Carey, fondatorul misiunii creștine în India scria: „Pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu, avem nevoie de o Biblie deschisă și o hartă deschisă.” Pentru că nu noi L-am ales pe El, ci El ne-a ales pe noi și ne-a rânduit să mergem și să aducem rod (Ioan 15:16), pentru anul 2017, Biserica Adventistă din România și-a exprimat dorința de a fi „Asemenea Lui” prin campania de evanghelizare „România pentru Hristos 2017”.

Am deschis Biblia și am descoperit că lui Dumnezeu îi place să așteptăm lucruri mari de la El! „Aruncați-vă ochii printre neamuri și priviți,

uimiți-vă și îngroziți-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!” (Habacuc 1:5). Dacă Isus a murit pentru noi, atunci niciun sacrificiu nu putea fi prea mare. Iubirea ne-a îndemnat să Îl predicăm pe Isus cu îndrăzneală.

Am deschis harta și am identificat 2 003 locuri în care s-au susținut programe evanghelistice: 1 050 biserici, 660 case, 209 săli publice și alte locuri inedite. Prin inițiativa *Implicarea Totală a Credincioșilor*, peste 70 000 de participanți, dintre care 32 000 vizitatori au trăit simțământul real al prezenței lui Dumnezeu.

ASEMENEA
Lui



„Învînșii” – preferații lui Dumnezeu

Fiecare dintre noi vrem să fim învingători. În programul „România pentru Hristos 2017” au avut de câștigat cei care și-au învins eul, comoditatea, prejudecățile și au spus „DA!” pentru implicarea într-un proiect misionar. „Am prins curaj... să vă spunem vestea bună.” (1 Tesaloniceni 2:2)

1 140 de credincioși și 580 de pastori din România și străinătate au simțit bucuria slujirii prin susținerea prezentărilor biblice. Mărturiile celor implicați vorbesc de la sine. Profesorul de sport Iulian Ciurtin a prezentat seară de seară în localitatea Budiu Mic, Mureș: „Chiar dacă la început am avut emoții, cu fiecare ocazie acestea au trecut și m-am simțit ca într-o familie. Indiferent care este profesia ta, te încurajez ca, atunci când vei avea ocazia, să te implic și tu în tot ceea ce înseamnă lucrare pentru Dumnezeu.”

Cătălin Cucu, de profesie consultant vize, în urma rugăciunilor, s-a hotărât să vină din Germania împreună cu soția pentru a predica în comunitatea Șerbeni, Mureș: „Oamenii pe care i-am întâlnit sunt oameni calzi, te primesc cu brațele deschise, asemenea unor frați. Te invit și pe tine ca, pentru ocazia următoare, să te hotărăști și să iei parte la proiectul misionar.”

Multă apreciere Centrului de Medicină Lifestyle Herghelia. Pentru două săptămâni, activitatea de la sanatoriu a fost îndreptată spre slujirea în mai multe comunități prin susținerea unor serii de prezentări biblice și de sănătate.

„Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeu tău împărățește!»” (Isaia 52:7)

Nu există calitate în zero cantitate!

Unu nu este un număr mic! Dacă o persoană s-a botezat în comunitatea ta, atunci toate eforturile au meritat. Unu aici, unu acolo... și astfel, în România, pentru botezul național din 3 iunie 2017 s-au înscris 2 667 persoane și alte 2 147 au decis să păstreze legătura cu biserica prin studii biblice și alte activități. Trăim cu entuziasm un conglomerat de binecuvântări din partea Cerului! „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat.” (Tit 2:11)

Avem o responsabilitate pentru oamenii aceștia. Doar să inviți o persoană din secolul XXI să intre într-o relație cu Isus este pur și simplu inefficient! Domnul Isus ne-a spus să îi învățăm să păzească tot ce ne-a poruncit. El nu a spus doar

să îi ajutăm să creadă, ci să îi ajutăm să păzească. Noi putem schimba minți, dar nu putem schimba inimi. Doar Duhul Sfânt poate face acest lucru.

Dieta misionară

Cel mai bun remediu pentru o boală serică bolnavă este o dietă misionară. O astfel de dietă implică pocăința. Literalmente, „a te pocăi” înseamnă a te întoarce; a te întoarce de la un lucru și a te întoarce spre un alt lucru. Noi, de obicei, înțelegem că ar trebui să ne pocăim de un păcat, de lucrurile pe care le facem greșit. Dar observăm că Isus nu spune: „Pocăiți-vă de păcatele voastre!” El spune doar: „Pocăiți-vă!” A te pocăi înseamnă a te întoarce de la ceea ce faci și a îmbrățișa cu toată inima ce face Dumnezeu.

Rugăciunea este secretul succesului misionar, iar Isus ne-a învățat cum să ne rugăm astfel încât Dumnezeu să ne răspundă mereu: „Da!” „Rugăciunea este respirația sufletului.” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 12)

Respirăm când suntem sănătoși, respirăm când suntem bolnavi. Respirăm când avem de lucru și la fel facem și când ne-am pierdut serviciul. Nu respirăm pentru a obține ceva, ci respirăm pentru a fi, pentru a exista! Așa este și cu rugăciunea! Nu ne rugăm pentru a obține ceva, ne rugăm pentru a fi, a exista! Isus ne-a învățat: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...” (Matei 6:33). Rugăciunile noastre ne vor încuraja să cooperăm cu Duhul Sfânt pentru a face o lucrare specială în inima noastră și a celorlalți, care va avea ca rezultat reflectarea mai puternică a chipului lui Dumnezeu.

Este visul tău acela de a fi „Asemenea Lui” pentru veșnicie? ■

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.



PAGINA
PREȘEDINTELUI
ȘTEFAN
TOMOIAGA



NU NE RUGĂM PENTRU
A OBȚINE CEVA, NE
RUGĂM PENTRU A FI,
PENTRU A EXISTA!
RUGĂCIUNILE
NOASTRE NE VOR
ÎNCURAJA SĂ
COOPERĂM CU DUHUL
SFÂNT PENTRU A FACE
O LUCRARE SPECIALĂ
ÎN INIMA NOASTRĂ ȘI
A CELORLALȚI, CARE
VA AVEA CA REZULTAT
REFLECTAREA
MAI PUTERNICĂ
A CHIPULUI LUI
DUMNEZEU.



INSTITUTUL TEOLOGIC
ADVENTIST

și VI CĂ ȚIE EDUC ȚĂ

A D M I T E R E 2 0 1 7

12-17 IULIE / 7-20 SEPTEMBRIE

**Teologie adventistă
pastorală**

Asistență socială

**Pedagogia învățământului
primar și preșcolar**

**Școala Postliceală Sanitară
„Doctor Luca” Cernica**

„În sensul cel mai înalt,
lucrarea de educație
și lucrarea de răscumpărare
sunt una, pentru că
nici în educație,
nici în răscumpărare,
nimeni nu poate pune
o altă temelie
decât cea care a fost pusă
și care este Isus Hristos.”

(1 Corinteni 3:11) – Ellen G. White. Ed. 30



Instruiește mintea
Transmite valori
Afirmă credința

021 369 53 50
0744 685 123
institutadventist.ro

